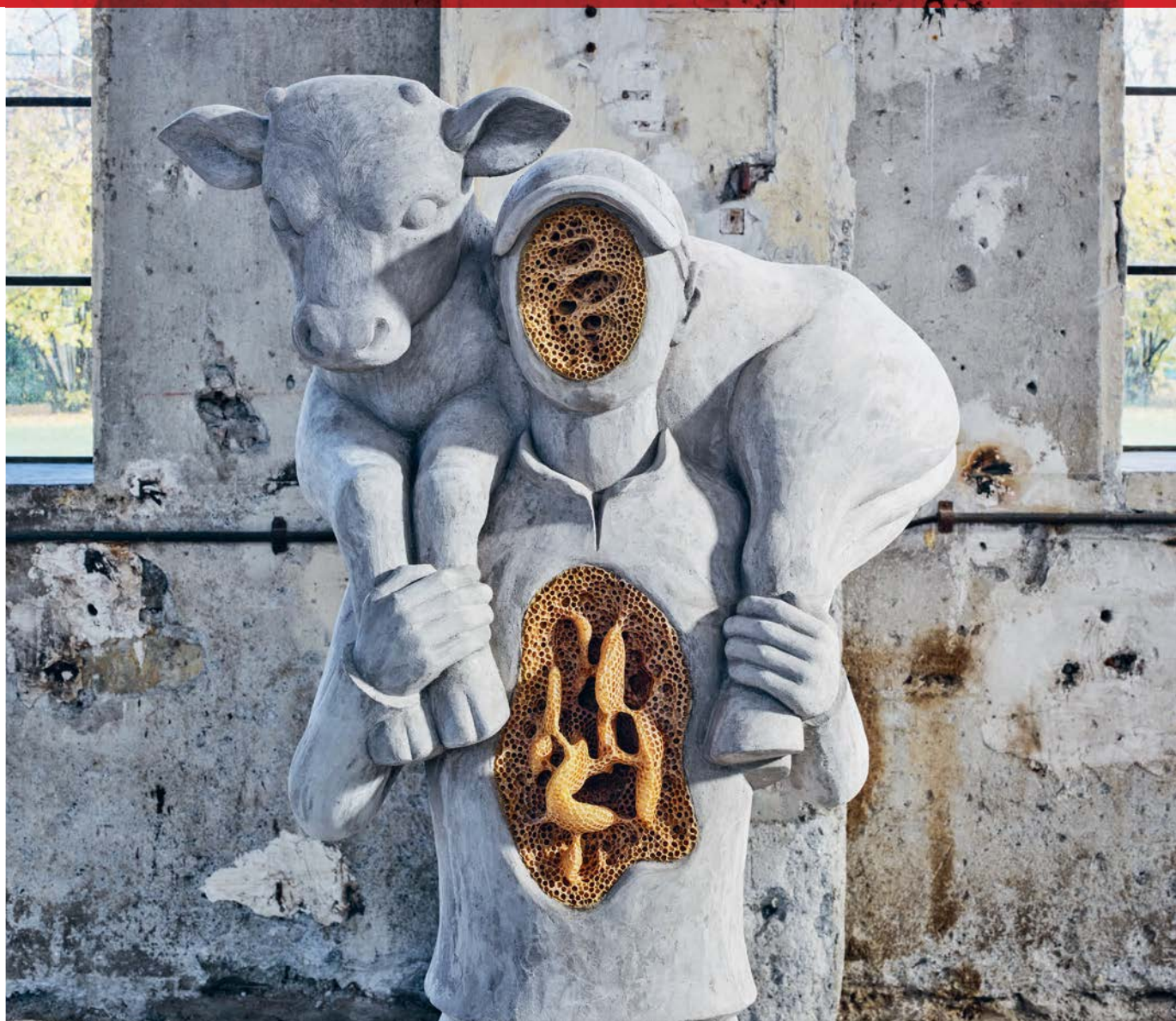


INVESTICE DO UMĚNÍ



Korekce nerovnosti

Umělecký talent žen byl po staletí opomíjený. Teď nastává obrat k pozitivní diskriminaci.

Tvorba s poselstvím

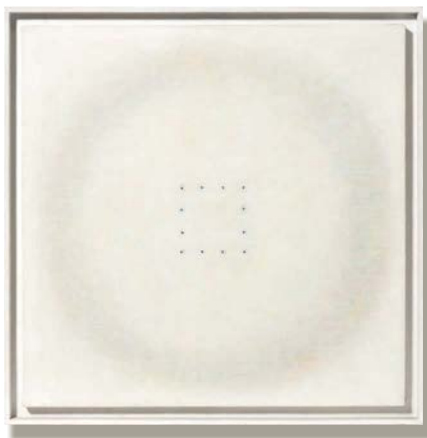
Patří mezi nejžádanější české umělkyně, některou tvorbu ale Anna Hulačová prodat nechce.

Umění pro všechny

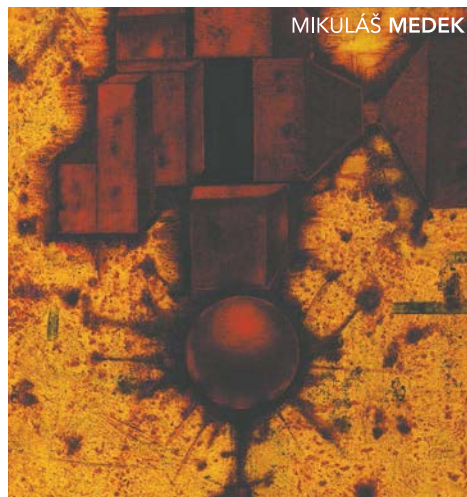
Výjimečné dílo je možné sehnat i dostupně. Umění do obývacího šíří start-up 100ks.



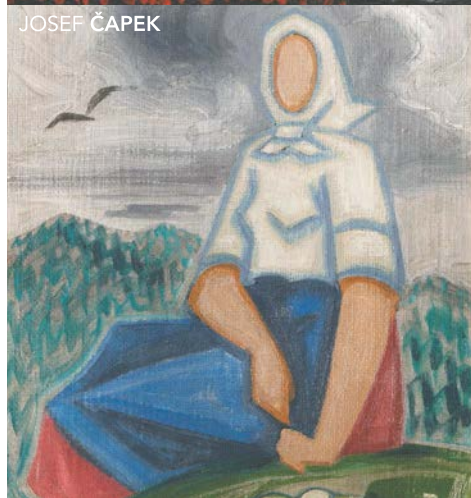
EMIL FILLA



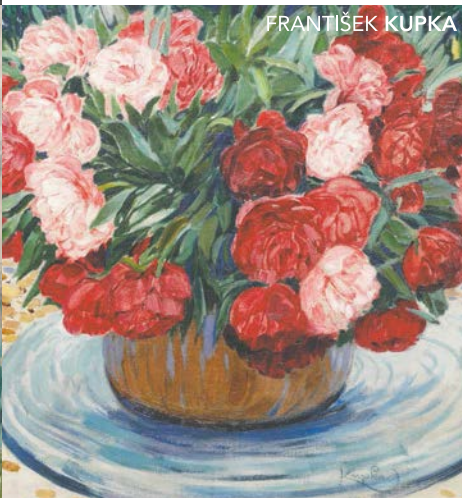
VÁCLAV BOŠTÍK



MIKULÁŠ MEDEK



JOSEF ČAPEK



FRANTIŠEK KUPKA



JOSEF ŠÍMA



JAROSLAV VĚŠÍN



STANISLAV LIBENSKÝ
JAROSLAVA BRYCHTOVÁ

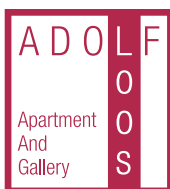


ZDENĚK SÝKORA

VÝBĚROVÁ AUKCE UMĚNÍ

NEDĚLE 26. DUBNA 2026 V 16:00 HODIN

expo⁵⁸
art



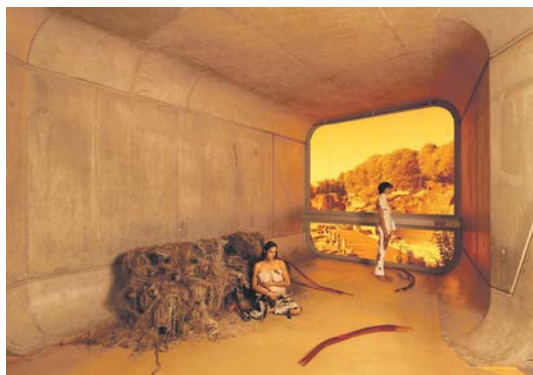
PŘEDAUKČNÍ VÝSTAVA EXPONÁTŮ
27. BŘEZNA—25. DUBNA 2026: 10:00—18:00 HODIN
26. DUBNA 2026: 10:00—15:30 HODIN
VÝSTAVNÍ SÍŇ ADOLF LOOS APARTMENT AND GALLERY
EXPO 58 ART, LETENSKÉ SADY 1500/80, PRAHA 7

AUKČNÍ KATALOG: www.aloos.cz

Ženy v popředí

04-07

Po staletí byly ženy v umění upozaděné. V současnosti ale umělecká díla autorek bodují ve světových galeriích i u sběratelů.



Hravá tvorba

08-11

Vendula Chalánková se řadí mezi nejvýraznější vizuální umělkyně Česka. Je pro ni zásadní svoboda tvorby a hravost.



Umění k lidem

12-15

Start-up Jakuba Svobody zprostředkovává limitované edice předních českých umělců za dostupné ceny.

Prodej s limity

16-18

Anna Hulačová se dlouhodobě řadí na první příčky nejlepších českých umělců. Některá svoje díla ale prodávat odmítá.



Vidina zhodnocení

20-22

Promyšlený nákup umění podpořený odbornými radami může být výhodnou cestou k atraktivnímu výnosu.

Katalog galerií

23-34

Která díla se právě teď objeví v prestižních aukcích? A o které umělce je největší zájem? Přinášíme přehled.

Korekce historické nerovnosti

Ženy umělkyně nyní zažívají období pozitivní diskriminace. Po stoletích ignorance, případně shovívavého přístupu k jejich umělecké tvorbě si pozornost zaslouží: nejen pro své pohlaví, ale kvalitu svého díla, pro svoji píli, urputnost, vytrvalost a empatičnost.

Woke culture velmi ovlivňuje uměleckou scénu, jejíž instituce jsou dnes k ženám mnohem vstřícnější. Galerie Rudolfinum poprvé ve své porevoluční historii dala prostor pro samostatnou výstavu české umělkyně Kateřině Vincourové, Cenu Jindřicha Chalupického vyhrál ženský kolektiv Prádelna a mezinárodní úspěch sklízí Eva Kotátková, Kateřina Šedá, Anna Hulačová a Klára Hosnedlová. První tři zaujmají rovněž vrchol aktuálního žebříčku Art Index.

Exkurz do historie

Emancipační tendence v druhé polovině 19. století umožnily otevření uměleckého vzdělávání ženám. Za jednu z prvních malířek je považována Amalie Mánesová, která sama vedla soukromou školu malířství pro dívky. Pražská Akademie výtvarných umění umožnila vzdělávání žen až na konci roku 1918, ženy však přijímala od roku 1916 Uměleckoprůmyslová škola. První čtyři absolventky dokončily AVU v roce 1922. A teprve o sto let později se poprvé stává rektorkou žena – Maria Topolčanská.

Jedna z uvedených absolventek, česko-rakouská sochařka Mary Dumas, sice v Praze vystudovala, později však – až na krátké etapy – žila v zahraničí, kde měla jako umělkyně pozornost i úspěch. Zaměřila se na ženskou figuru; autorčina stopa u nás je stále patrná. Dodnes se na aukcích objevují její díla. Nejvyšší ceny dosáhla bronzová socha *Probuzení* v roce 2020. Prodala se za 500 000 korun.

Práce další z prvních absolventek, grafičky Heleny Bochořákové-Dittrichové, lze rovněž zaznamenat na českém trhu. Její grafiky, líbezná zátíší a krajinné motivy se však prodávají jen za nízké ceny.

Charlotte Radnitz-Schrotterová, třetí z absolventek, reprezentovala Československo na Bienále v Benátkách v roce 1926, její práce na dnešním trhu jsou však vzácné; je zastoupena ve sbírkách Židovského muzea, Památníku národního písemnictví, Národní galerie a Galerie Středočeského kraje.

Vlasta Vostřebalová-Fisherová absolvovala akademii v roce 1923. Ve své době se nepřipojila k žádné umělecké skupině a jako feministka se věnovala ve své sociální tvorbě právě všedním hrdinkám, podobně jako její spolužačka Milada Marešová. Bez patosu zachycovaly těžké úděly chudých žen. Obě postavy do dějin československého umění, které zdůrazňují jen pánskou avantgardní jízdu, vrátila teoretička Martina Pachmanová.

Jak si stály ženy umělkyně na tehdejšímu trhu s uměním? „Moc dobře ne, jak asi lze očekávat,“ konstatuje Martina Pachmanová, vyučující na pražské UMPRUM.

„Ale jejich situace měla své nuance. Některé ženy prodávaly, avšak ctily svou uměleckou autonomii, a jiné na komercializaci svého umění raději rezignovaly a snažily se ekonomickému diktátu vyhnout. Aby nemusely živořit, musely samosebou pocházet z finančně zabezpečeného prostředí svých rodin či se v té době dobře prodávat,“ konstatuje Pachmanová.

V roce 1923 absolvovala také sochařka Marta Jirásková, která po škole navštěvovala v Paříži přednášky slavného malíře Františka Kupky. Provdala se za zakládajícího člena skupiny Dvětsil, architekta Josefa Havlíčka. S Devětsilem vystavovala jako host, později se stala dlouholetou členkou Spolku výtvarných umělců Mánes s úspěšnou kariérou. Sama neměla ráda rozlišování na ženské a mužské umění, uznávala jen dobré nebo špatné. V loňském roce se jedna její drobná sádrová soška objevila v aukci za směšnou cenu.



Kateřina Vincourová, Rain, 2005/2025, textil, polystyren, variabilní rozměry, pohled do instalace Galerie Rudolfinum, foto Martin Polák



Ovšem první dámou meziválečného sochařství byla Hana Wichterlová. Na Akademii výtvarných umění nastoupila už v šestnácti letech k významnému sochaři Janu Štursovi. Její figurální i abstraktní práce jsou skutečně nadčasové. To potvrzují i nedávné zahraniční aukce. U nás se objevuje na trhu výjimečně, když už, tak za poměrně vysoké ceny. Ve své době na prodeji nebyla závislá, což jí dávalo tvůrčí svobodu a čas. Její díla nakupovaly státní instituce jako Moderní galerie (předchůdce Národní galerie).

Byla rovněž členkou SVU Mánes, s kterým vystavovala. Její nejslavnější abstraktní sochou je Pupy z roku 1932, který je dnes považován za vrchol českého sochařství 20. století. A pro zajímavost: její mladší bratr Otto se stal slavným vynálezcem kontaktních čoček.

Fenomén Toyen

Nejsvobodnější českou umělkyní 20. století se bezesporu stala výjimečná osobnost vystupující pod pseudonymem Toyen (Marie Čermínová), o které bylo již hodně napsáno, přesto je i bytostí nejtajemnější. Na Uměleckoprůmyslové škole vydržela jen šest měsíců, později tvrdila, že ji absolvovala.

Pohybovala se mezi avantgardními umělci, jezdila do Paříže i jina, s kolegou Jindřichem Štyrským si vymysleli vlastní styl (artificialismus) a sám básník Vítězslav Nezval jí už v roce 1925 (Toyen bylo tehdy 23 let) vytvořil heslo v Masarykově slovníku naučném, které bylo stejně dlouhé jako Gauguinovo či Renoirovo.

Toyen je hlavní představitelkou surrealismu, ale její tvorba se škatulkování brání, stejně jako její autorka dokázala zamést stopy svého osobního života. Po válce utekla před komunismem do Paříže, kde v roce 1982 zemřela osamělá.

Velmi brzo vystavovala se spolkem Devětsil, ve 20. letech 20. století, a už tehdy občas nějaký obraz prodala. Po druhé světové válce, kdy natrvalo odjížděl z Československa a potřebuje peníze, nabídne Národní galerii obraz Fjordy z roku 1928, jeden ze tří obrazů, které byly v dědictví její sestry oceněny na 310 korun. Národní galerie tak svoje první plátno Toyen koupila za 27 tisíc korun. Objevena „trhem“ byla malířka až po své smrti. Rekordní částka za její obraz v aukci byla 79 milionů korun v roce 2020.

Socialismus

Po druhé světové válce socialistický režim sice ženy emancipoval v pracovních možnostech, umělkyním ale nepřál. Výtvarná scéna byla výrazně patriarchální – v institucích i v systému oceňování. Významné autorky, které vzešly z této doby, se pohybovaly na takzvané neoficiální scéně, kde našly přízeň odborníků i diváků. Dodnes je jejich tvorba klíčovou součástí privátních i veřejných sbírek (kam se pochopitelně dostala oficiálně až po roce 1989).

Patří k nim sochařka Eva Kmentová či Věra Janoušková, grafička Naďa Plíšková, experimentátorka Zorka Ságlová a malířka a sochařka Adriana Šimotová. Všechny vyjmenované autorky měly za manžele umělce, kteří měli větší respekt.

Viditelnost malířek sester Květy a Jitky Válových byla až do sametové revoluce téměř nulová. Už v roce 1994 však získaly prestižní rakouskou Herderovu cenu. Jejich objevitelé, teoretici a manželé Jana a Jiří Ševčíkovi, vyprávěli, jak na zprávu sestry sarkasticky reagovaly: „Doufáme, že je aspoň vyfútrovaná prachama.“ Tvořily společně s velkou skromností v malém domku v Kladně, kde je nyní jejich muzeum s galerií.

Anna Hulačová,
Bucolica, 2025,
Kunstraum Dornbirn, foto Günter
Richard



Julie Daňhelová,
Jester Button-
maker, 2023,
grafit na ručním
papíře, perlet
a uhel na dřevě,
foto archiv



Klára Hosnedlová,
Sound of Hatch-
ing, Biennale de
Lyon, Lugdunum
Museum, 2022,
foto Aurelien Mole



Jakékoli dílo jmenovaných autorek (a pochopitelně nelze jmenovat všechny další dodnes uznávané umělkyně), pokud se objeví na trhu, dosahuje vysokých částek.

Divoké devadesátky

První porevoluční euforie přinesla na uměleckou scénu nová témata: centrum a periferie, postmoderna a postprodukce, identita, umění ve veřejném prostoru nebo komerční provoz. Zcela zmizela cenzura. Konec šifrování a dobrovolného ghetta.

Umělkyně byly vidět, ať starší generace z neoficiální zóny, nebo nastupující autorky po studiu. Ženská emancipace byla považována za vyřešenou. Na západ od nás byl aktuální kritický pohled na dominantní mužský svět, ale české umělkyně se k němu nepřidaly.

V jedné anketě časopisu Výtvarné umění se umělkyně odmítaly nazvat feministkami. Vedle svých kolegů nepociťovaly mindrák, i když výtvarná komunita byla stejně jako společnost stále dost „machistická“. Jedna z nich tvrdila, že rozděluje umění žen na umění feministek a umění těch, které divákovi nevnučují ženské citění. Všechny se shodly na tom, že termín ženské umění nemají rády.

Umělectvo, jak se dnes správně píše, spíš řešilo nechuť zapojit se do komerční struktury provozu a potřebu najít jinou, vlastní cestu: bez vystavování, bez prodeje. O jakém si trhu a sběratelství se dá mluvit až v 21. století.

Postupně se ženy začaly stále víc objevovat v uměleckých školách, v rolích pedagožek, galeristek, sběratelek, vedoucích institucí. Ženská tematika se vnímala skrze ironii: ženy umělkyně vystavovaly v Ženských domovech, muži umělci uspořádali v roce 1993 anonymní výstavu Jako ženy a pokusili se tvořit „jinak“. Svá díla coby produkty ženských autorek nechali posoudit psycholog, ti je však odhalili.

Ženy vítězí?

Dnes, jak bylo řečeno na začátku, mají ženy přednost. Oficiálně se nemá nadřizovat nikomu, ale kariérní postup umělekyní je evidentní. Jejich slovo je silné a kvalita díla nepopíratelná: pak mají dveře otevřené, což opravdu nebylo před dvaceti lety samozřejmostí. Důležitý je i fakt, že se dává prostor autorkám starším, jejichž dílo by jinak mohlo být ztraceno.

„Myslím si, že postavení žen umělekyní ve světě umění se v posledních letech zlepšilo, což odráží širší profesní pokrok žen obecně,“ říká dlouholetá galeristka Kacha Kastner z pražské privátní galerie Hunt Kastner, které se podařilo dostat své kmenové umělkyně do světa.

„Tato změna je patrná nejen u mladší generace umělekyní, které už nejsou omezené společenskými konvencemi minulosti, ale také, a to je důležité, u starší generace. Tyto ženy pokračovaly ve své práci i v mnohem obtížnějších politických, sociálních a ekonomických podmínkách a jejich přínos teprve nyní začíná být náležitě uznáván a oceňován,“ připomíná Kastner.

„Ačkoli se společenské zvyklosti mění pomalu, přesto se posouvají vpřed. Pro mladší generaci umělců, kteří v současné době studují a absolvuji akademie, se jedná o radikálně jiné prostředí,“ doplňuje galeristka. A právě o to jde – aby se v tomto prostředí všichni cítili rovnocenně, se stejnými možnostmi.

Do uměleckého provozu se aktivně zapojují generace, která ani jiné prostředí nezná. „Náš program je dlouhodobě vyvážený,“ konstatuje čerstvý galerista prostoru Clauda Antonín Jiráť. „Výstavní plán koncipuji tak, aby byl pestrý jak z hlediska médií, tak z hlediska zastoupení autorů a autorek. Ženy mají na současné umění na prostu zásadní vliv – otevírají specifická témata a přinášejí odlišnou citlivost i zkušenost,“ míní Jiráť a dodává, že aktuální výstava Pauly Gogoly je toho podle něj skvělým příkladem.

„Tato absolventka pražské AVU se dokázala na umělecké scéně etablovat již během studia a její práce dnes provází výrazný sběratelský zájem, stejně jako kresby Julie Daňhelové na podzimní výstavě,“ vysvětluje.

A jak to cítí umělkyně? „Nemám pocit, že by ženy dnes měly přednost,“ odpovídá umělkyně Kateřina Vincourová, první česká autorka vystavující samostatně v Rudolfinu a první žena laureátka Ceny Jindřicha Chalupského.

„Já jsem za svůj život zažila jen tři výstavy žen umělekyní, a ty jsme si musely udělat samy. V mojí generaci muži fungovali pozitivně, necítila jsem žádný handicap. Ale jinak nás ženy nikdo nepozval ke speciálnímu projektu,“ vzpomíná Vincourová. „Na to, že je více studentek na uměleckých školách, má vliv dnešní konzumní doba. Muži jsou vedeni k tomu, aby vydělávali, zajistili si dobrou existenci. Úspěch se dnes měří penězi,“ domnívá se.

Mladší generace umělekyní situaci vnímá jinak. „V dnešní době to ženy mají určitě lehčí než dříve. Ve světě umění jsou na rozdíl od minulosti dveře do akademické umělecké scény otevřené a feministické trendy také přispívají k tomu, že se díla žen dostávají do širšího povědomí,“ myslí si mladá japonská umělkyně Moemi Yamamoto, která v Praze studovala na AVU, žije a tvoří tady, vystavuje v galerii Bold.

Jako cizinka byla skeptická, nevěřila, že se jí podaří oslovit diváky. Vzhledem k její jazykové bariéře jí nezbyvalo nic jiného než si vytvořit přitažlivý vizuál, který se lišil od konceptuálních trendů. „Časem mne napadlo vytvořit dílo, ve kterém bych propojila prvky české gotiky a japonské tradiční paralelní perspektivy. A uvědomila jsem si, že schopnost vytvářet taková díla pramení právě z mé pozice cizinky žijící v Česku a že by se to mohlo stát mou silnou zbraní,“ nastiňuje Yamamoto, jak přemýšlela o své tvorbě. Aukční platforma Livebid potvrzuje 100procentní prodej děl této autorky.

Ačkoli jsou ženy umělkyně v uměleckém provozu žádané, nedá se říci, že muži umělci vedle nich ztrácejí prostor, i když i tento názor se objevuje. V žebříčku Art Index jsou sice ženy na prvních třech místech, v první stovce umělců jich je ale pouze 33.

Pro Vendulu Chalánkovou je typická hravost a humor.



Radši jen maluj

akcoragroup
www.akcora.cz

dnosb
www.dnosb.cz

jelinekgroup
www.jelinekgroup.cz

dnosb
www.dnosb.cz

Její ateliér je plný barevných papírů, humoru a nápadů, které nacházejí cestu na výstavy i do animovaných filmů. **Vendula Chalánková**, jedna z nejvýraznějších osobností současného českého vizuálního umění, za zlomové období své kariéry považuje chvíli, kdy si za šest prodaných obrazů mohla koupit pračku.

N

Nákup pračky byl pro ni zásadní moment, protože se tím vysoce zvedla její životní úroveň, jak přiznává. „Do té doby jsem prala v ruce v umyvadle,“ konstatuje s nadhledem. Podobně popisuje i to, jak se z hravé značky Zvrhlý vkus dostala až k retrospektivní výstavě a proč je důležité zbavit umělce tíhy v podobě určování ceny díla.

Zastihla jsem vás v ateliéru. Na čem právě pracujete?

Je to animovaný film o Kurtu Gödelovi, což je brněnský rodák a osobnost, o kterém se toho ví málo a my se ho snažíme tímto způsobem zpopularizovat. Filmu předcházela životopisný komiks, který představoval výjevy z jeho života, a teď na to navazujeme animovaným filmem.

Píše se o vás jako o nejvtipnější výtvarnici Čech a Moravy. Nelimituje vás taková škatulka v tvorbě?

Myslím, že ne. Žádné limity v tom nepociťuji. Dělán všechno tak, jak nejlépe umím. Navíc konkrétně práce na Kurtovi závisí na více lidech. Nejvíce spolupracuji s režisérem Honzou Cechlem, kterému je humor a vtip také velmi blízký. I když navrhuje scénář a pracuje s ním dál v animaci, tak v jeho práci humor vnímám.

Umělecká tvorba je plná samoty, kterou však většina umělců potřebuje. Jak pracujete vy?

Tady u mě v ateliéru je to dost komunitní. Abych samotou neměla a nebyla odříznutá, je nás tu cel-

kem pět. Ale zároveň tu máme taková zákoutí, kam se můžeme schovat, když se potřebujeme soustředit na práci, ke které samotou potřebujeme.

Mluví vám někdo do tvorby?

Právě teď je to pan režisér, s tím na současném projektu spolupracuji, ale do volné tvorby mi nikdo nemluví. Při instalaci výstavy samozřejmě kurátor.

Poslední vaše věc, kterou jsem od vás zaznamenala, se jmenovala Nikdy nerezignujeme na vymáhání vašeho dluhu. Kde končí takové velkoformátové projekty, které na sebe navazují a samostatně nedávají smysl?

U této série pro mě bylo důležité, aby obrazy zůstaly při sobě. Je to, jak říkáte, že na sebe navazují a jeden bez druhého nemá smysl. Konkrétně jsem v těchto obrazech zkoumala, zda je možná gradace strachu pomocí barvy. Nejdlív je modrá, pak červená, zelená a pak fialová. Jde o zvětšené úřední obálky s barevným pruhem.

Obrazy vznikly v roce 2015. Putovaly postupně na moje samostatné i skupinové výstavy. Celkem jich absolvovaly jedenáct, až se stalo to, že se ozvali z Moravské galerie, že by měli zájem zakoupit je do sbírky. Loni se prodej dotáhl do konce. Jsem za to moc ráda, je to instituce, která je mému srdci velice blízká. Mám dobrý pocit z toho, že obrazy zůstávají doma a že sem patří.



Vendula Chalánková

(*1981)

Je výtvarnice a ilustrátorka, která se pohybuje na pomezí volného umění, designu a literatury. Vystudovala Fakultu výtvarných umění VUT v Brně, kde se už během studií začala výrazně prosazovat svými originálními kresbami, kolážemi a objekty. Její tvorbu charakterizuje osobitý humor, nadsázka a schopnost zachytit každodenní situace i drobné lidské slabosti s nečekanou něhou i ironií.

Známa je nejen z výtvarných výstav, ale také z ilustrovaných knih pro děti (například Vyšíváné pohádky Venduly Chalánkové nebo Budulínek) i dospělé a z publikací, kde kombinuje text a obraz do svěbytných výtvarně-literárních celků. Je autorkou komiksů a originálních obrazových vyprávění, která se často dotýkají témat rodiny, paměti a běžného života.

Její díla jsou zastoupena v soukromých i veřejných sbírkách. Dlouhodobě působí v Brně, kde tvoří a vystavuje, a patří k nejvýraznějším osobnostem současného českého vizuálního umění.

V tuto chvíli jsou tedy v Moravské galerii vystavené?

Nejsou. Moravská galerie v loňském roce otevřela první otevřený depozitář v Česku a dostaly se právě do něj. Zeptala jsem se, co s nima bude teď, a řekli mi, že se obrazy nejdříve rozbálí, nějakou dobu si v té místnosti pobudou, pak se přesunou k ostatním obrazům do společného otevřeného depozitáře a až poté poputují na další výstavy.

Původně jste studovala pedagogickou školu a pracovala v mateřské škole. Jaká byla cesta k umělecké tvorbě?

Pocházím z Troubek nad Bečvou a nejbližší střední škola byla právě pedagogická. Umělecká byla až v Uherském Hradišti, tam bych musela být na internátě. To bylo pro mě i rodiče nepředstavitelné. Ukázalo se však, že pedagogická škola nakonec byla pro mě velkým štěstím a darem. A sice díky skvělým profesorům. Studium mě pak správně posunulo dál na výtvarnou fakultu. Moje praxe v mateřské škole ale byla spíše fiaskem.

Kdysi jsem od někoho četla, že dospíváním v sobě ztrácíme dětský pohled na svět, který je důležitý a chybí nám. U vás bych řekla, že to tak úplně neplatí.

Ano, pořád si vlastně hraju, něco zkouším, něco u toho objevuju a je to pro mě stále tak zábavné jako hra pro dítě.

Existuje ještě vaše značka Zvrhlý vkus?

Už ne. Byla to značka, kterou jsem vytvořila, když jsem dostudovala fakultu výtvarných umění. Nazvala jsem tak designovou značku a myslala si, že to bude po škole moje obživa. Začala jsem vyrábět různé hračky, brože, nášivky, náušnice a s tím jsem objížděla různé art jarmarky. Byly to víkendové akce, kde jsem si pronajala místo a u stánku nabízela svoje výrobky. Značka Zvrhlý vkus vznikla, když mi jeden bývalý přítel chtěl pojmenovat něco, co jsme měla na sobě. To se mi moc líbilo. Zároveň máme v Brně firmu se zapomenutým neonovým nápisem Vkus. Popravdě se mi líbil i ten Vkus, ale to už byla existující značka. Proto vznikl Zvrhlý vkus.

A co považujete vy sama doopravdy za zvrhlý vkus?

Slovní spojení mi bude navždy evokovat moji značku, ale kdybych se měla zamyslet a rozhlédnout po okolí, co mě obklopuje, je to zateplování.

Kdysi jste řekla, že jste za šest prodaných obrazů koupila pračku. Bylo to pro vás jako umělce nějaké zlomové období?

Byl to pro mě zásadní moment, protože se tím vysoce zvedla moje životní úroveň. Do té doby jsem prala v ruce v umyvadle. Prodej obrazů, za který jsem si koupila pračku, se uskutečnil díky galerii DSC. Tam mi řekli, že si ceny obrazů nemůžu dělat sama, že to není mým úkolem. Nastavili mi je a řekli mi, že mým úkolem je ceny si držet.



Jaký pak nabrala vaše tvorba směr?

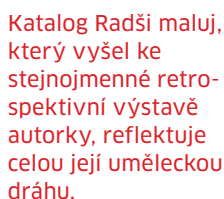
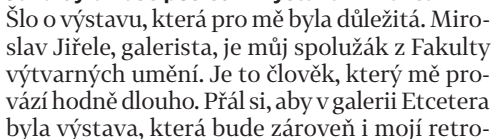
Díky vyšíváné knize o Červené Karkulce se začalo všechno košatit a vrstvit. To byla další zlomová věc. Všechny ty výšivky a nášivky se staly ilustracemi. Zvrhlý vkus šel do pozadí a já se dostala na pozici ilustrátorky. Když knihu viděl Jana Vávra, ředitel Kühnova dětského sboru, oslovil mě na obal CD jeho kapely Jananas. Osvědčila jsem se, a proto mě oslovil i na ilustrování zpěvníku lidových písní, a to mě dál posunulo k animaci. Takže cesta vedla od Zvrhlého vkusu k ilustraci a od ilustrace k animaci. To se mě, dalo by se říct, drží doteď.

Když vám v galerii řekli, že si nemůžete určit cenu svých děl, ulevilo se vám? Je to pro umělce zátěž?

Ulevilo se mi hodně. Na tom totiž konkrétně ztroskotala moje značka Zvrhlý vkus. Jsem schopná věci vyrábět a v tom je ta moje radost, ale nedovedu jim určovat cenu. Mám tu v ateliéru kolegu Petra Lysáčka, který mi připomíná, že naším úkolem je umění dělat a prodávat je už úkol někoho jiného.

Stále u vás vedou jako důležitý materiál barevné papíry?

Můžete se podívat kolem mě, to je aktuální stav. Barevné papíry na stole i pod stolem. Jsou tu pořád se mnou.



Vendula Chalánková říká, že jí ve výtvarném umění správně nasměrovala střední škola.

spektivou. Toho jsem se na začátku trochu zalekla. Původně jsem se chtěla se svým kurátorem Radkem Wohlmuthem zaměřit na malby - portrét, krajina, zátiší. Miroslav Jiřele ale zajistil, aby tam mohlo být hodně věcí zapůjčených ze sbírek a zároveň to byla i ta retrospektiva. K výstavě vyšel katalog Radši maluj, stejně jako se jmenovala výstava, který mapuje celou moji malířskou dráhu.

Aktuálně probíhají výstavy Čekání v Galerii Pekelné sáně v Kroměříži a skupinová Město snů v Kulturní stanici Galaxie v Praze.

Na jaké výstavě jste byla naposledy vy sama?

Nedávno jsem navštívila výstavu Hlavou a rukama. Škola uměleckých řemesel v Brně v Domě umění města Brna. Výstava mapuje školu od jejích počátků do současnosti. K vidění jsou mimo jiné věci od Dalibora Chatrného a školní práce od Petra Babáka. Například knihy určené k bubnování. A naposledy jsem navštívila retrospektivní výstavu Mariny Abramović.

Havel vyprodaný za 60 hodin. 100ks šíří umění k lidem

V pracovně Křištof Kintera, v obývací kabině Kateřina Šedá, v ložnici Jiří Černický. Obklopit se uměním můžete, aniž by vás to stálo statisíce. Český start-up 100ks vydává cenově dostupné limitované edice podepsaných uměleckých tisků.

Projekt 100ks ve spolupráci s kurátory nabízí současné umění od předních etablovaných umělců ve formě limitovaných edic uměleckých tisků. Těch není nikdy více než 100 kusů. Cílem je přinést na trh dostupné umění od současných českých umělců a umělek a vytvořit alternativu k nástěnným dekoracím z hobby marketů a obchodních domů s nábytkem.

A proč sto kusů? „Je to kombinace brandu a byznysu. Sto kusů je navíc nejčastější počet uměleckých edic v uměleckém světě. Na začátku jsem si dělal propočty, a právě tohle číslo mi dávalo největší smysl. Samozřejmě, že je nám někdy líto, že nemůžeme prodat víc, ale to se nedá nic dělat,“ říká zakladatel start-upu Jakub Svoboda.

Od praček a ledniček k obrazům

Start-up spustil před necelými čtyřmi lety. Na svém kontě už má prodáno bezmála devět tisíc tisků za 65 milionů korun. Kompletně vyprodal 48 edic, nejrychleji vyprodaná edice byla pryč za 60 hodin. Jednalo se o nostalgickou vzpomínku na Václava Havla od jednoho z nejvýraznějších umělců současnosti Adama Štecha.

Kromě Česka působí 100ks na Slovensku a v plánu je expanze na rakouský trh. Projekt se snažil rozkročit také do Polska, nakonec bezúspěšně. „Polsko jsme úplně zavřeli. Měli jsme tam

ztráty, zjistili jsme, že to neumíme rozjet tak, aby prodej dával smysl,“ přiznává Svoboda s tím, že už do toho odmítli vkládat další energii, kterou mohou věnovat jiným částem byznysu. „Bere-me to jako neúspěch, prostě se nám nepodařilo přesvědčit polské zákazníky, aby kupovali své špičkové umělce v limitovaných edicích. Je to uzavřená kapitola,“ vysvětluje Svoboda.

Nápad na vznik projektu 100ks dostal během prvního covidového lockdownu. Chtěl se obklopit něčím pozitivním a krásným. V té době vlastnil reklamní a videoprodukční agenturu Publishers a jak sám s úsměvem říká, vymýšlel reklamy na pračky a ledničky. Myšlenka, že by se začal živit uměním, ho nadchla.

„Byl jsem ve stejné fázi jako spousta našich zákazníků před tím, než u nás poprvé nakoupí. Měl jsem pocit, že bych se měl obklopovat uměním, ale nevěděl jsem, kde a jak začít,“ vzpomíná.

Volný čas během covidu využil k rešerším a hledání způsobů, co pověsit na bílé zdi v bytě. Nechtěl ale utratit sto padesát tisíc za originál, u kterého si nebyl jistý, jestli má správně nastavenou cenu. Limitované edice mu proto připadaly jako ideální střední cesta: neutratit příliš, ale zároveň mít doma dílo, které skutečně prošlo rukama umělce a patří k tomu, co hýbe současnou galerijní scénou. Rozhodl se proto nabízet díla, která jsou v umělcově tvorbě nějak zásadní,



Nostalgická vzpomínka na Václava Havla od jednoho z nejvýraznějších umělců současnosti Adama Štecha.



Seznam dalších autorů

Samotná digitalizace děl je velmi náročná a zabeře desítky hodin, někdy i několik dní. A to je jen jedna část celého procesu. Předchází jí oslovení umělce, domluva konkrétních podmínek, řešení smluv, výběr děl a návštěvy ateliéru. „Umělce fotíme, natáčíme, stříháme, postprodukuje. Děláme z toho celou hromadu různých kampaní, propagačních materiálů,“ objasňuje složitosti Svoboda, jehož firma spolupracovala už s více než 120 umělci.

„Umělce vybíráme jako první a teprve potom řešíme konkrétní díla. Za tu dobu, co to děláme, máme sestavený dlouhodobý seznam autorů, se kterými bychom chtěli spolupracovat,“ popisuje postup Svoboda.

„A protože jsem na začátku o současném umění věděl mnohem méně než dnes, trůfám si říct, že po třech a půl letech každodenní práce v tomto prostředí už máme výrazně lepší přehled. Soupis umělců si průběžně doplňujeme, odškrtnáváme, někdy si říkáme, že s někým to zkusíme až za rok, a někdy se spolupráce prostě neuskuteční – i to se stává,“ dodává Jakub Svoboda.

Současný trh s uměním vnímá pro nové investory a začínající sběratele jako nepřehledný. „Klasický český trh se současným uměním je dost uzavřený, komplikovaný a ovládaný několika velkými hráči, kteří si hlídají svoje pozice a nemají úplně chuť se o prostor dělit. Na druhou stranu tu vzniká čím dál víc pro-

a zároveň jim díky limitované edici dodat sběratelský punc.

Rozbité rámy a ignorované e-maily

Začátky byly složité. Chyběly mu kontakty v uměleckém světě. I přesto se mu podařilo zaujmout jednoho z nejvýraznějších expresionistů mladší generace současných českých malířů – Martina Krajce. Umělec, jehož rukopis je ovlivněný street artem a španělskými mistry, byl první, kdo kývl na spolupráci. A dodnes patří k nejžádanějším autorům na 100ks.

Prvotní oslovování umělců po jednom ale spíše vypadalo jako cesta do pekla. „Pokud nejste insider, je těžké se v oboru zorientovat. Pochopit, která výstava a v jaké galerii dává smysl, je pro člověka zvenčí nemožné,“ říká. Výraznější úspěch se dostavil, až když ho napadlo oslovit kurátory.

Než s nimi začali spolupracovat, umělci se s ním moc bavit nechtěli. Buď vůbec neodpověděli, nebo rovnou řekli, že do takové spolupráce jít nechtějí. Bylo to náročné období a trvalo dlouho, než si projekt začal sám na sebe vydělávat.

„A samozřejmě jsme řešili i několik malérů. Zvláště na začátku s logistikou. Jednou se nám stalo, že se rozbila celá várka zarámovaných děl. Volal jsem kvůli tomu se šedesáti zákazníky. Nakonec jsme vše nechali stáhnout a znovu zarámovat a já je pak po jednom osobně rozvážel, protože jsem se bál, aby jim to nepřišlo zničené znovu,“ vzpomíná.

Výtvarník Jakub Nepraš a jeho Přírodní dílo.



Lubomír Typlt a limitovaná edice Počkáme raději až půjde někdo kolem.



jektů, které orientaci usnadňují a zprehledňují,“ míní.

Michelinův průvodce po galeriích

Rodinný projekt, který v Olomouci vybudoval se svou ženou Radkou, získal i důvěru a investiční podporu skupiny Miton, stojící za firmami jako Rohlik.cz, Knihobot, Bonami, Twisto či Glami. „Nikdy nebudeme jejich největší projekt, ale rozhodně jsme ten nejhezčí,“ usmívá se Svoboda.

Nejhezčí projekt Mitonu 100ks aktuálně rozjíždí hned několik novinek. Nedávno spustil Zartu.cz nabízející designové printy od českých tvůrců a tvůrkyň: od ilustrace po fotografii a street art. Svoboda také slibuje, že se brzy dočkáme limitovaných sošek.

Druhou novinkou je jakýsi Michelinův průvodce po galeriích – žebříček, který ukazuje, které instituce jsou samotným uměleckým světem vnímané jako nejprestižnější a nejvlivnější.

„Oslovili jsme všechny umělce, se kterými jsme kdy spolupracovali, kurátory, kunsthistoriky a kulturní novináře, o nichž víme, že se dlouhodobě věnují české výtvarné scéně. Na základě jejich podnětů jsme udělali seznam zhruba šesti set galerií působících v Česku a z něj jsme vybrali stovku nejvýznamnějších,“ popisuje Svoboda projekt 100 galerií, který by podle jeho slov měl přispět k lepší orientaci ve světě současného umění.

Kristína Mésároš
a Nekonečné
momenty bytí.



Ikona české výtvarné scény Krištof Kintera a edice Nic si nemysli.

Sochařka za každou
cenu neusiluje o to
prodat svoji tvorbu
sběratelům.

**Ne vše musí
být na prodej**

V investicích do umění nevidí jen dlouhodobé zhodnocení peněz. Neméně důležitá je pro **Annu Hulačovou**, jednu z nejúspěšnějších českých sochařek současnosti, hodnota společenská. Některá díla je ochotná ponechat doma navzdory vysokým nabídkám, jiná nechává zrát, než se vydají do světa. V rozhovoru mluví o ekonomické stránce tvorby, odvaze riskovat i o tom, proč je pro ni důležitější dialog s veřejností než veletržní úspěch.

V

Vnímáte svoji tvorbu jako dlouhodobou investici? A pokud ano, tak do čeho?

Tvorbu obecně vnímám jako investici. Především do společnosti, zvlášť když je dílo vystavené ve veřejné instituci. Po poslední výstavě jsem se například rozhodla některé sochy momentálně neprodávat. U jedné z nich jsem měla velmi zajímavou nabídku, ale přesto zůstane doma. Někdy se rozhodnu dílo ponechat kvůli dalším generacím, kvůli dětem. Nechci vše prodávat soukromým investorům. Některé věci mají pro mě hodnotu, která přesahuje finanční částku. Samozřejmě, když galerie prodává díla, která bych si nejraději ponechala, pak rozhodně nasazuji vyšší částku. Popravdě, nechala bych si více děl, ale pokud chci pokračovat v tvorbě, tak musím pustit i ta, která se mi těžko pouští.

Musí umělec přemýšlet ekonomicky, nebo by to mělo zůstat mimo ateliér?

Nejsem ekonom, ale postupem času jsem pochopila, že finance řešit musím. Potřebuji vědět, jestli se vyplatí určité projekty realizovat. Zajímá mě rozpočet institucí i to, zda má smysl do konkrétní věci investovat čas a prostředky. Bez této úvahy dnes umělec fungovat nemůže.

Je vám bližší sběratel, který nakupuje srdcem, nebo kvůli zhodnocení díla?

Blízký je mi člověk, který nakupuje srdcem a má k dílu osobní vztah. Realita je ale taková, že mnoho lidí přemýšlí investičně.

Nedávno jste se rozhodla omezit produkci pro veletrhy. Proč?

Dala jsem si jasnou stopku – taková produkce mi přestala dávat smysl. Pokud pracuji na institucionálních projektech, chci mít čas díla vystavovat a věnovat energii tomu, aby je viděla veřejnost. Často do toho investuji i vlastní finance. Teprve když má dílo za sebou určitou historii, může podle mě putovat na veletrh. Ne vždy tomu tak u mne je, ale snažím se takto prostě fungovat, aby mne nesemlela produkce jen kvůli komerčnímu záměru.

Jsou mezi nimi i díla, která si chcete nechat?

Ano. U jedné sochy jsem dostala dokonce dvojnásobnou nabídku, ale nechtěla jsem ji prodat za každou cenu. Možná jednou skončí ve významné instituci. Ne všechno musí být okamžitě na prodej.



Anna Hulačová

Sochařka a autorka prostorových instalací patří k výrazným osobnostem současné české umělecké scény. Je laureátkou Ceny Jindřicha Chalupceckého, prestižního ocenění pro vizuální umělce, a své práce představila na řadě významných domácích i zahraničních výstav, včetně institucionálních projektů a mezinárodních přehlídek.

Ve své tvorbě pracuje především s betonem, který kombinuje s dalšími materiály a technologiemi, jež sama vyvíjí. Dlouhodobě se věnuje tématům paměti, identity, historických paralel a role jednotlivce ve společnosti.

Její díla oscilují mezi monumentální instalací a intimní plastikou a často vstupují do dialogu s architekturou i veřejným prostorem. Vystudovala také restaurátorství, což jí umožňuje citlivě pracovat s materiálem i časem jako přirozenou součástí sochařského procesu. Žije a tvoří v Česku, kde zároveň vychovává dvě dcery.



Instalace z výstavy Jedlý, krásný a nezkrotný z roku 2022.



Instalace na 22. ročníku mezinárodního bienále Sesc_Videobrasil.

Vaše díla působí jako postavy z jiného času. Je pro vás paměť v tvorbě významná?

Velmi. Miluji historii. Hledám paralely mezi historickými příběhy, praktikami a společenskými náladami a tím, co žijeme dnes. Zajímá mě, jak se jako lidé vlastně příliš neměníme, jen se ocitáme v jiných situacích a jiném čase. Paměť je pro mě způsob, jak propojit minulost se současností.

Premýšlíte o životě díla po jeho dokončení?

Ano, zvláště pokud jde o veřejný prostor. Člověk má trochu obavy, kdo kolem bude chodit a jak bude dílo číst. Každý si ho může interpretovat jinak. Nedávno jsem byla na komentované prohlídce v Kunsthistorickém muzeu, kde jsme si detailně rozebírali obrazy Pietera Bruegela. Uvědomila jsem si, jak rozdílně lze symboly vykládat. A právě ta různorodost pohledů je na umění krásná.

Jaký druh umění vás oslovuje ve veřejném prostoru?

Mám ráda propojení architektury a sochařství. Například Cukrovarnický palác u zastávky Jindřišská se sochami se zvláštními výrazy nebo Štursovo sousoší Práce a Humanita na Hlávkově mostě, které bylo inspirací i pro moje dílo Sousoší. Blízké jsou mi také sochy Otty Gutfreunda a obecně meziválečná výzdoba budov. Báví

mě objevovat detaily. Možná právě proto mám raději sochy jako součást architektury než samostatně stojící objekty, i když mezi nimi mám samozřejmě své favority.

Do čeho jste v životě investovala nejvíc?

Do své tvorby. Po škole jsem neměla peníze, hledala jsem co nejlevnější nájem, tím byl například ateliér na Kolbence v areálu Pragovky. Nejsem z movité rodiny, při studiích jsem si přivydělávala restaurováním. Začátky jsou v umělecké profesi vždy riskantní. Mně do toho mého vstoupilo pak první dítě. S manželem jsme koupili starý dům, který jsme deset let opravovali. A ještě dnes na něm pracujeme. V tom všem je energie, čas i odvaha.

V zahraničí, například ve Francii, existují ještě několik let po studiu podpůrné programy pro umělce. U nás musíte přechodové období zvládnout sami. Buď vydržíte, nebo odejdete jinam.

Musela jste někdy hodně riskovat?

Jsem spíš ten typ, který jde do věcí po hlavě, na rozdíl od mého muže, který je uzemňovací prvek. Jsem schopná vymyslet si velkou instalaci, finančně zariskovat a jít do toho naplno. Ne vždy to vyjde, ale většinou ano. Drží mě ale také pragmatická galeristka. Díky nim je to vyvážené.



Socha z výstavy Bucolica by Anna Hulačová v rakouském Kunstraum Dornbirn.

Pracujete hlavně s betonem. Stačí vám jako výrazový prostředek?

Beton často kombinuji s jinými materiály. Vyvinula jsem i technologie, které bych si jednou ráda nechala patentovat.

Beton mám ráda takový, jaký je, šedý, suchý, syrový. Zároveň ale potřebuji, aby do něj vstoupil další element. Něco, co mu dodá symboliku, organičnost, „duši“.

Které vaše dílo je vám nejbližší?

Portrét mé babičky. Je dnes ve špatném stavu a chystám se ho opravit. Studium restaurátorství mi v tom pomáhá. Blízké je mi také dřevěné sousoší Společensví.

Které vaše dílo je vám nejbližší?

Portrét mé babičky. Je dnes ve špatném stavu a chystám se ho opravit. Blízké je mi také dřevěné sousoší Společensví.

Co byste si přála, aby si lidé z vaší tvorby odnesli?

Chtěla bych, aby pochopili, o čem konkrétní dílo je. Proto posílám kurátorům i autorské texty. I když jde o vizuální umění, text může být vodítkem. Zároveň je ale naprostov pořádku, když si návštěvník najde vlastní význam. Na výkladu netrvám.

Inzerce

JAKUB ROZTOČIL

27/2 – 12/4 2026

**STUDIE
POLYMEROVÝCH
SRÁŽEK**



TRAFO
GALLERY



www.trafogallery.cz

Umění jako generátor milionů

Umění je stále oblíbenější součástí portfolií investorů. Doplnuje tradiční komodity, chová se ale podle vlastní dynamiky. Nekopíruje volatilní křivku finančních trhů a zachovává si svoji hodnotu i ve chvíli, kdy burza stagnuje. Pokles cen nikdy není tak dramatický jako u akcií. Proto přitahuje stále větší počet těch, kteří nehledají jen potěšení estetickým.

Výtvarná díla se v mnoha případech ukázala jako spolehlivý uchovatel hodnoty. Samozřejmě v závislosti na segmentu a celé řadě dalších proměnných. „Hezky se to ukazuje hlavně na sekundárním, aukčním trhu, kde jsme schopni porovnat některé prodeje stejných děl v různých časech,“ říká Valérie Horváth z Art servisu J&T Banky.

Malba Chlapec z ulice Josefa Čapka se například v roce 2010 vydražila za tři miliony korun, o 12 let později už za stejné dílo kupec zaplatil 18 milionů. Jiným příkladem může být ikonická malba Josefa Šímy ML (Vejsce, Obraz, Rovnováha, MZ), která byla v roce 2004 vydražena za bezmála 7,9 milionu korun a v roce 2018 už za 36,8 milionu. „A někdy to jde i rychleji – konečná cena Fantastická krajina Jana Zrzavého stoupla ze 14,4 milionu v roce 2016 na 29,3 milionu o čtyři roky později,“ přidává další příklad Valérie Horváth.

Takový prodejní nárůst se nedá ale vztáhnout na každé dílo. Tyto případy neilustrují chování celého trhu. Úplně jinak funguje trh se současným uměním, kdy se ceny děl odvíjejí od spousty drobných i větších úspěchů.

„Příkladem za všechny, který se i v českých médiích pravidelně objevuje, je příběh Kláry Hosnedlové, aktuálně možná nejžádanější české výtvarnice minimálně v evropském měřítku. Po tom, co ji před třemi lety začala zastupovat prestižní britská galerie White Cube, následovaly velké samostatné výstavy v Hannoveru, Basileji, Berlíně. Aktuálně i v její domovské londýnské galerii,“ vysvětluje Horváth s tím, že pro české „malosběratele“ je dnes prakticky nedostupná. A to nejen cenou, ale i rozměry a dostupností děl.



Jde to i s nižším rozpočtem

Žádný jednoduchý návod na sestavení investičně zajímavého portfolia ale podle ní nexistuje. Osobně se drží pravidla, že s nižším rozpočtem raději nakupuje významnější práce zatím méně známých umělců než okrajové práce těch etablovaných.

„V tomto kontextu má určitě význam zmínit potenciál nejmladší generace, mezi kterou najdou sběratelé plno jmen slibných do budoucna. A v neposlední řadě platí, že nejlepší investice do umění je ta, která vás osobně potěší. S jakýmkoliv rozpočtem se proto vyplatí nakupovat díla, která sběratelé opravdu oslovují,“ říká expertka na umění.



Finanční výnosy nejsou jediným důvodem, proč investovat do výtvarných děl. Na rozdíl od akcí nebo dluhopisů si umění lze užívat. Oslovení odborníci se shodují, že investovat do umění by měli především ti, kdo se o něj zajímají a přinášejí jim i jinou formu obohacení. „Vždy opakuji, že umění je především investicí emoční, byť je pravda, že dobře vybrané portfolio investičního umění může přinést i velmi zajímavé zhodnocení,“ připomíná Horváth.

Také z dat vyplývá, že lidé, kteří nakupují umění, jsou motivováni kombinací faktorů, přičemž emoční převažují nad finančními. „A vidím to i v praxi – drtivá většina klientů, se kterými pracuji, nakupuje umění podle toho, jak se jim líbí

Ten, kdo nedisponuje astronomickým rozpočtem, může vsadit na povedená díla méně etablovaných autorů.

a jak k nim promlouvá. Zároveň se ale nechtějí „spálit“ a proto si nechají poradit,“ říká Horváth.

Velký je i rozdíl mezi „sběratelským“ a „investičním“ nastavením. Investor o umění uvažuje jako o součásti portfolia, přemýšlí nad podílem alternativní investice v rámci celku, nepodceňuje diverzifikaci a dost možná sleduje trochu jiné parametry u konkrétních děl a autorů než sběratel.

„Ten obvykle uvažuje primárně o koncepci sbírky, nakupuje díla, která obohatí sbírku jako celek nebo doplní nějakou chybějící část příběhu,“ vysvětluje Horváth s tím, že zároveň věří, že je málokdo orientovaný jen na jednu stranu, a ve skutečnosti se propojuje zisk i se zájmem o umění jako takové.

Sázet na trendy se podle jejího názoru vyplácet nemusí. „Investice by měla mít vždy nějaký fundament. V případě umění je to umělecká kvalita, což sice může působit jako hodně subjektivní parametr, ve skutečnosti se na ní ale odborná veřejnost obvykle shodne,“ uvádí Horváth.

Není podle ní špatně, když zájem trhu vystupňuje objev nového, výrazného talentu. U nepříliš známých autorů existuje ovšem úskalí, že místo vycházející hvězdy nakoupíte ve finále nepříliš kvalitní tvorbu, pokud se na trhu spolehlivě neorientujete.

K umění se musíte prokoukat

Investoři mohou k trhu s uměním přistupovat různými způsoby. Záleží na jejich apetitu i ochotě riskovat. Jejich strategie může být trpělivá – ve stylu „koupit a držet“, zaměřená na zavedené umělce, kteří jsou celosvětově uznávaní a jejichž díla spolehlivě rostou na hodnotě. Nemusí se zhodnocovat skokově, ale jejich cena obvykle stabilně stoupá po celá desetiletí.

Jiní mohou preferovat aktivní strategie a vsadit na začínající talenty. Tato strategie může přinést vysoké zisky, ale rizika jsou vyšší.

Proto je pro investory důležité pochopit, jak umění získává na hodnotě. Na rozdíl od akcií není jeho hodnota vázána na zisky ani dividendy, ale odvíjí se od vzácnosti, kulturního významu a původu. Umělecké dílo není typickým investičním nástrojem. V naprosté většině případů má nižší likviditu a jeho hodnota se odvíjí od individuálně specifických atributů, které akcie nemají.

Podle Matyáše Kodla z Galerie Kodl je třeba investici do umění vnímat jako středně- až dlouhodobou a jako určitou diverzifikaci či ochranu před ekonomickými šoky, které mohou rozkolísat tradiční investiční nástroje.

„Časovat investici do umění je obdobně složité jako na jiných trzích. Pokud investor aktivně nesleduje trh a nevzdělává se, pak je nejlepší, z investičního pohledu, se držet co možná nejznámějších autorů a typických děl. V tomto segmentu je sice menší šance na skokové zhodnocení díla, ale zároveň vyšší naděje na průběžné zhodnocení,“ dává tip Kodl.

Jako největší nebezpečí pro začínající investory a sběratele vidí nákup falzifikátu. Proto radí vyvarovat se příliš skvělým nabídkám, nebát se poradit se s odborníkem a před první akvizicí si projít několik výstav. „Možná ještě lépe ty předaukční, na kterých je vždy zastoupeno mnoho období, směrů a autorů. Podobně jako k dobrému vínu je třeba se propít, tak k umění je třeba se prokoukat,“ radí Kodl.

„Začínajícím investorům radím, aby si prošli pár výstav a ujasnili si, jaký styl či téma se jim čistě líbí. Podle těchto preferencí pak je možné se zaměřit na konkrétní autory či období. Osobně si totiž myslím, že je škoda investovat do umění jen s vidinou zhodnocení vkladu a při-

“

Současné umění se dostává do popředí zájmu investorů. Vede ale stále to poválečné.

pravit se o zážitek z vlastnění předmětu, který vás může i esteticky a emocionálně obohatit,“ dodává Kodl.

V portfoliích vládne olejomalba

Pomyslné královské médium byla a stále je olejomalba na plátně. V aukcích se největšímu zájmu těší moderní umění, tedy díla z první poloviny 20. století. Jedná se však také o tu nejdražší kategorii, proto se zájem širšího sběratelského a investorského publika posouvá i do mladšího umění.

„V aukcích vidíme tedy i významný cenový růst třeba u českého poválečného umění, v tomto segmentu je totiž stále možné zakoupit ikonická díla předních autorů ve vyšších řádech statisíců korun,“ doporučuje Kodl a doplňuje, že stále vyšší oblíbenost se těší i současné české umění.

„Etablovaní žijící autoři si mohou dovolit stabilně zvyšovat svou cenovou hladinu. Je třeba ale zmínit, že ve srovnání s mezinárodním trhem je současné české umění na podstatně nižší cenové úrovni. To však může značit potenciál k dalšímu růstu,“ zdůrazňuje Kodl.

Ve světovém kontextu je umění seriózně vnímáno jako alternativní investice zhruba od 60. let 20. století, kdy se začalo s indexováním cen děl nejdražších autorů v aukcích. V průběhu času se tento přístup dále rozvinul a zprofesionalizoval. V dnešní době je mnoho specializovaných firem, které nabízejí různé formy investování do umění nebo tržní analýzu, zároveň ale také velké mezinárodní bankovní a pojišťovací domy nabízejí řadu finančních služeb, které se týkají uměleckých sbírek.

„V Česku jsme ještě stále spíš na začátku tohoto procesu, ale rozhodně k němu také směřujeme a již nyní velká část sběratelů považuje akvizici uměleckých předmětů nejen za estetickou potěchu, ale také jako dlouhodobou investici se společenským a kulturním přesahem,“ míní Kodl.

Významný pozitivní zlom pro český trh s uměním byla dle jeho názoru finanční krize v roce 2008. V té době se totiž o umění začali ve větším měřítku zajímat čeští podnikatelé, kteří hledali možnosti, kam uložit své peníze v nejisté a rozkolísané době. Z těchto investorů se postupně z velké části stali i sběratelé, kteří si k umění našli svou cestu a budování sbírky nevnímají už jen investičně, ale také emocionálně.

„V našich aukcích se stává, že po nějaké delší době se dané dílo objeví znova. Mezi nejúspěšnější investory, kterým se u nás podařilo svou investici nejlépe zhodnotit, jsou často lidé, kteří nakoupili špičková díla třeba i za rekordní ceny. Nicméně v čase se hodnota těchto výjimečných děl ještě mnohonásobně navýšila,“ popisuje Kodl a dodává, že investice do umění je do jisté míry spjatá s emocemi a v naprosté většině případů se vždy vyplatí si připlatit za výjimečnost a kvalitu, byť to v danou chvíli může vypadat až iracionálně.

Gočárova galerie

ZAMĚŘENÍ: KRAJSKÁ GALERIE V PARDUBICÍCH

SPECIALIZACE: SBÍRKOTVORNÁ INSTITUTE ZAMĚŘENÁ NA VÝTVARNÉ UMĚNÍ 19., 20. A 21. STOLETÍ

GG GOČÁROVA GALERIE

ADRESA: Automatické mlýny 1961, 530 02 Pardubice

TELEFON: +420 724 181 139

E-MAIL: info@gocarovagalerie.cz

WEB: www.gocarovagalerie.cz

INSTAGRAM: @gocarova_galerie

FACEBOOK: Gocarovagalerie

OTEVÍRACÍ DOBA: Út–Ne: 10:00–18:00 | Po: zavřeno



FOTO: MICHAL KUDLÁČEK

O GALERII

Gočárova galerie je krajská sbírkotvorná instituce zaměřená na výtvarné umění 19., 20. a 21. století. Sídli v Automatických mlýnech v Pardubicích, které navrhl architekt Josef Gočár a jež prošly citlivou revitalizací.

Návštěvníci zde najdou výstavy umění od 19. století po současnost, tematické projekty i bohatý doprovodný program jak pro širokou veřejnost, tak speciální vzdělávací aktivity pro školy. K dispozici je knihovna,

edukační ateliér a multifunkční sál, kde se konají přednášky, promítání filmů, koncerty, workshopy i konference. Druhá budova Gočárovy galerie se nachází v domě U Jonáše na Pernštýnském náměstí a slouží k výstavám a pro potřeby edukačního oddělení.

Galerii zřizuje Pardubický kraj a jejím cílem je propojit identitu regionu se současným uměním – jak z Česka, tak ze zahraničí.

EK016618-1

Inzerce

GG GOČÁROVA GALERIE

Lekce krajinou

21.3.–24.5.2025

Kurátoři: Pavel Liška, Piotr Sikora

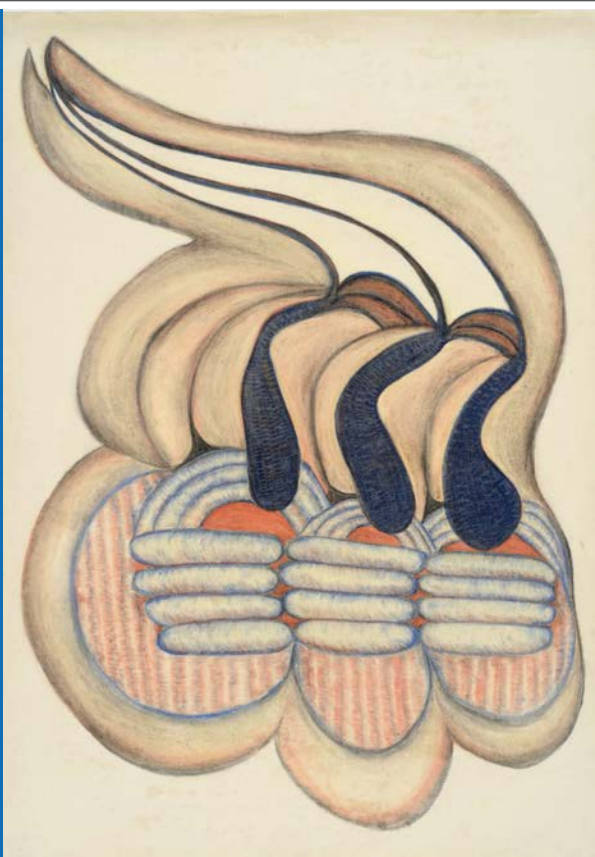
Plody s chutí
bramborových šišek:

Anna Zemánková

21.6.–28.9.2025

Kurátoři: Natálie Drtinová, Pavel Liška

Zřizovatelem galerie je Pardubický kraj. Projekt se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury.



EK016618-2

MINISTERSTVO
KULTURY



Muzea
& galerie
Pardubického kraje

Warholovy kresby se dražily více než sedm hodin

DOROTHEUM MÁ ZA SEBOU NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ ROK VE SVÉ HISTORII. A I LETOŠNÍ ROK SE NESE NA VLNĚ VÝJIMEČNÝCH DĚL. ZÁJEMCI O UMĚNÍ SE MOHOU TĚŠIT NA ROZMĚRNOU MALBU MIKULÁŠE MEDKA NEBO PIETU BOHUSLAVA REYNKA. „OSOBNĚ SE VELMI TĚŠÍM NA JARNÍ AUKCI OBRAZŮ 19. STOLETÍ, PODAŘILO SE NÁM ZÍSKAT DÍLA FERDINANDA WALDMÜLLERA, JOZEFA BRANDTA A DALŠÍCH VÝZNAMNÝCH EVROPSKÝCH AUTORŮ,“ ŘÍKÁ MICHAL ŠIMEK, ŘEDITEL PRAŽSKÉ REPREZENTAČNÍ KANCELÁŘE DOROTHEUM.

Jak úspěšný byl pro Dorotheum loňský rok?

Nejúspěšnějším v naší přes tři staletí trvající historii. Vedle rekordních a senzačních výsledků za jednotlivá díla tomuto výsledku pomohly i úspěchy celých aukcí. Například prodej sbírky Daniela Blaua, která byla rozdělena do dvou samostatných aukcí. V nich jsme pak 221 Warholových kreseb z této sbírky dražili dokonce více než sedm hodin, takový o ně byl zájem. Osobně mě velmi potěšilo, že jsme při shrnutí loňských výsledků připomněli i úspěchy aukcí obrazů Mikuláše Medka, jehož díla jsme nabízeli na jaře i na podzim. Skvělého výsledku dosáhla také metrová Linie č. 109 Zdeňka Sýkory, která se v listopadové aukci prodala za fantastických 737 tisíc eur.

Jaké kategorie umění dnes zažívají největší růst?

Už i v českých aukcích je vidět, že tím nejdynamičtějším segmentem je současné umění. A že práce autorů, které se dříve pohybovaly v řádech statisíců, se dnes již prodávají v řádech milionů. V zahraničních aukcích v poslední době hodně letí nahoru různé historické a další rarity, ať již sportovní memorabilia, nebo sběratelské kousky, které v našich končinách ani neznáme. Stranou ale nejsou určitě ani mince, které mají v Česku opravdu velké publikum, a i na domácích aukcích dosahují milionových cen.

Vidíte změny v tom, jak lidé vnímají investice do umění?

Investice do umění se staly běžnou součástí trhu s uměním a myslím, že i běžnou součástí života těch, kteří si nákup výtvarných děl mohou dovořit. Umění nabízí vynikající investiční příležitosti, na druhou stranu vždy je důležité si uvědomit, že úspěch investice se ukáže pokaždé až po prodeji. Zajímavý je trend, který sleduji na sociálních sítích, kde postupně přibývá příspěvků s novými přírůstky do soukromých sbírek, které se vlastně profilují jako veřejné zatím jen v tom online prostoru.

Máte osobně nějaký oblíbený typ děl?

Pro mě je již od dob studií dějin umění na vysoké škole srdeční záležitostí umění 19. století. Mé srdce vždy pookřeje, pokud vidím nějaké krásné německé krajiny ze 30. či 40. let malované v Itálii, práce düsseldorfské školy v čele s oběma Achenbachy, nebo třeba krajiny Heinricha Bürkela. Práce pro aukční dům Dorotheum se šesti velkými aukcemi 19. století ročně je pro mě proto opravdu potěšením.

Připravujete pro letošní rok nějaké novinky?

Plánujeme rozšířit počet návštěv našich vídeňských expertek a expertů v rámci poradenských dnů v Praze. Vedle secese, obrazů 19. století a hodinek by měla dorazit také odbornice na kresby a akvarely a snad dopadne i návštěva naší expertky na porcelán a asijské umění, protože to jsou segmenty, ze kterých přijímáme velmi kvalitní akvizice do našich vídeňských aukcí.



FOTO: LUKAŠ BIEA

Na jaké aukce vaší společnosti byste nalákal zájemce o umění?

Pro naši květnovou aukci současného umění se nám podařilo získat další krásnou a rozměrnou malbu Mikuláše Medka. Pro aukci Editions, do které zařazujeme nejlepší grafiky a multiply, jsem viděl nádhernou Pietu Bohuslava Reynka. Pevně proto věřím, že i milovníci českého umění si v tomto roce přijdou na své. Já osobně se velmi těším na jarní aukci obrazů 19. století, protože kolegyním se podařilo získat práce Ferdinanda Waldmüllera, Josefa Brandta a dalších velkých jmen evropského umění. Mimochodem na ní budou vystaveny i práce, které se nám podařilo získat v naší pražské kanceláři.

DOROTHEUM

O GALERII

Dorotheum je největším aukčním domem ve střední Evropě. Jeho tradice sahá až do roku 1707, kdy bylo založeno římským císařem a českým králem Josefem I. V čele se čtyřmi aukčními týdny nabitými špičkovými pracemi klasické moderny i mezinárodní poválečné scény, starých mistrů a umění 19. století a celkem sedmi stovkami aukcí ročně patří Dorotheum k vedoucím evropským aukčním domům, v jejichž aukcích hojně prodávají i nakupují také zákazníci z Česka.

ZAMĚŘENÍ: AUČNÍ DŮM

SPECIALIZACE: výtvarné umění, šperky, historická vozidla, design

POČTY VÝSTAVNÍCH/AUČNÍCH AKCÍ ROČNĚ: 700

PROVIZE OD NAVRHOVATELE/PRODÁVAJÍCÍHO: 9,6–22 %

PROVIZE OD DRAŽITELE/KUPUJÍCÍHO: 15–30 %

DOROTHEUM

DOROTHEUM GMBH & CO KG

ADRESA: Dorotheergasse 17,
1010 Wien

TELEFON: +43 1 515 600

E-MAIL: kundendienst@dorotheum.at

REPREZENTAČNÍ KANCELÁŘ

ADRESA: Václavské náměstí 19
110 00 Praha 1

TELEFON: +420 224 222 001

E-MAIL: info@dorotheum.cz

www.dorotheum.com

DOROTHEUM

ZALOŽENO 1707



Mikuláš Medek (Praha 1926–1974 Praha), Příliš těžký spánek V (1966), olej a email/plátno, 163,5×106 cm, odhadní cena 150 000–200 000 €

AUKCE SOUČASNÉ UMĚNÍ I

květen 2026
Palais DOROTHEUM

Dorotheergasse 17
1010 Vídeň
www.dorotheum.com

Hamburk | Düsseldorf | Mnichov | Milán | Řím | Londýn | Brusel | Praha | Paříž | Tel Aviv

European Arts láká na svoji květnovou aukci

VE VELKÉ SÁLOVÉ AUČI EUROPEAN ARTS BUDOU NABÍZENA DÍLA RENOMOVANÝCH AUTORŮ. MEZI POLOŽKAMI SE OBJEVÍ MALBA OD ANTONÍNA PROCHÁZKY. „MIMOŘÁDNÉ ZÁTIŠÍ S KVĚTINAMI Z ROKU 1915, KTERÉ DNES ZNÁME POUZE Z ČERNOBÍLYCH REPRODUKČÍ A NAŽIVO HO BUDE MOŽNO SPATŘIT PO DESÍTKÁCH LET,“ ŘÍKÁ ŘEDITEL AUČNÍ SÍNĚ ALBERT TRNKA.

Jak úspěšný byl pro European Arts loňský rok?

Velmi úspěšný a potvrdil naši silnou pozici na českém trhu s uměním. Vrcholek sezony byla zejména Velká sálová aukce, která se konala 29. listopadu v Mramorovém sále Paláce Lucerna v Praze. Nabídla celkem 168 vybraných děl českého i evropského umění a sběratelé během jediného odpoledne utratili více než 107 milionů korun. Prodejnost dosáhla přibližně 88 procent položek, což je na domácím trhu nadprůměrný výsledek a zároveň signál, že poptávka po kvalitních dílech zůstává velmi silná.

V Lucerně jste vydražili nejdražší sochu v historii českých aukcí. Čekali jste takový úspěch?

Bez reprodukcí plastiky La Nature od Alfonse Muchy se neobejde snad žádná publikace věnovaná umění přelomu devatenáctého a dvacátého století. Dílo bylo vydraženo za 18,35 milionu korun včetně aukční přírůžky a stalo se tak nejen autorským rekordem na českém trhu, ale zároveň nejdražší sochou prodanou v historii tuzemských aukcí. Mucha se plastice věnoval spíše výjimečně, plastika La Nature vznikla původně jako zakázka pro slavného pařížského zlatníka Georgese Fouqueta a poté byla vystavena v Rakousko-uherském pavilonu na Světové výstavě v Paříži v roce 1900, což z ní činí nejen výtvarně, ale i historicky mimořádně významný artefakt.

V aukčních domech padá jeden autorský rekord za druhým. Jaké jsou hlavní důvody a pozorujete nějaké změny v chování sběratelů a investorů?

Skutečnost, že v aukčních domech v posledních letech padá jeden autorský rekord za druhým, souvisí především s kombinací několika faktorů. Na trh se dostává jen omezené množství opravdu špičkových děl, a když se taková práce objeví, vyvolá mezi sběrateli výraznou soutěž. Zároveň se rozšiřuje okruh kupujících – vedle tradičních sběratelů vstupují do aukcí i ti noví, kteří v umění vidí dlouhodobě uchovávanou hodnotu. V neposlední řadě se proměňuje způsob dražení: vedle sálu dnes běžně soutěží zájemci na telefonu nebo online, což často vede k dynamičtějšímu růstu ceny.

Jaké jsou nyní trendy na trhu s uměním a na které autory byste doporučil vsadit začínajícím investorům?

Z pohledu trendů je na českém trhu stále nejstabilnějším segmentem klasická moderna a meziválečné umění, kde se koncentruje dlouhodobý sběratelský zájem. Silnou pozici mají také pováleční autoři a práce na papíře, které často představují dostupnější vstupní bod pro nové sběratele. Pro začínající investory je obecně rozumné soustředit se především na kvalitu díla, jeho provenienci a výstavní historii. Právě tyto faktory totiž dlouhodobě rozhodují o tom, zda si dílo dokáže udržet hodnotu i v proměnlivém tržním prostředí.



FOTO: HONZA MUDRA

Na co se mohou zájemci o umění těšit na vaší další aukci?

Příští Velká sálová aukce se koná v sobotu 23. května 2026 opět v Paláci Lucerna v Praze. Za všechna díla mohou představit výjimečnou malbu od Antonína Procházky. Mimořádné Zátiší s květinami z roku 1915, které dnes známe pouze z černobílých reprodukcí a naživo ho bude možno spatřit po desítkách let. Jedná se o obraz, ve kterém se projevil Procházkův výrazný poetický, kubizující, syntetický styl, jenž naznačil cestu poválečnému vědomému primitivismu. Představuje výjimečný úkaz v rámci evropského moderního malířství, ve kterém si již autor sjednal své pevné místo. Obraz byl reprodukován ve slavné monografii Antonína Procházky od Alberta Kutala z roku 1959 a jeho vyvolávací cena bude sedm milionů korun.

EUROPEAN ARTS

O GALERII

European Arts je renomovaná pražská aukční síň a galerie zaměřená především na prodej obrazů a uměleckých předmětů českého a evropského výtvarného umění. Sídlí v historickém centru Prahy ve Vodičkově ulici a dlouhodobě patří mezi nejvýznamnější hráče na českém trhu s uměním. Aukční dům organizuje exkluzivní aukce výtvarného umění, na nichž se pravidelně objevují díla významných českých i zahraničních autorů 19., 20. a 21. století. Prestižní aukce pořádá zpravidla dvakrát ročně v reprezentativních prostorách Paláce Lucerna v Praze. Kromě aukcí se věnuje také galerijním výstavám, odbornému poradenství a zprostředkování prodeje uměleckých děl.

ZAMĚŘENÍ: AUČNÍ SÍŇ A GALERIE

SPECIALIZACE A ZAMĚŘENÍ: české a evropské výtvarné umění, malba 19.–21. století, moderní a současné umění

POČET AUČÍ ROČNĚ: dvě exkluzivní aukce výtvarného umění

PROVIZE OD DRAŽITELE/KUPUJÍCÍHO: 24 %

EUROPEANartS

GALERIE A AUČNÍ DŮM S. R. O.

ADRESA: Vodičkova 33, 110 00 Praha 1

TELEFON: +420 233 342 293

E-MAIL: info@europeanarts.cz

www.europeanarts.cz

EUROPEANarts

23
05

Palác Lucerna v Praze

26

Antonín Procházka, Dáma s cigaretou, prodáno v European Arts za 26 288 000 Kč



Rekord, který se zapsal do dějin.
Další kapitola již brzy.

Arthouse Hejtmánek nabídne Elsinor V od Františka Muziky

V ARTHOUSE HEJTMÁNEK PŘIPRAVILI PRO ZÁJEMCE O UMĚNÍ NĚKOLIK SET POLOŽEK VÝTVARNÉHO UMĚNÍ, STAROŽITNÉHO DESIGNOVÉHO NÁBYTKU, ASIATIKY A SBĚRATELSKÝCH PŘEDMĚTŮ. „DRAŽIT SE BUDE NAPŘÍKLAD ALEGORIE PRÁVA MALÍŘE OSKARA PAFKY NEBO DÍLO FRANTIŠKA MUZYKY ELSINOR V,“ ŘÍKÁ MAJITEL AUČNÍHO DOMU TOMÁŠ HEJTMÁNEK.

Jak úspěšný byl váš loňský rok?

Byl pro nás ve znamení tvorby českého všestranného umělce Oty Janečka. Jeho stěžejní díla – v malbě i soše – byla součástí našich dvou sálových aukcí, z nichž jedno dosáhlo autorského rekordu. Od září do října se uskutečnila u nás v galerii velká výstava Janečkovy rané tvorby z autorova ateliéru. Znamého umělce jsme ukázali v méně známých souvislostech a polohách. V roce 2025 se nám podařilo uskutečnit rekordní počet aukcí, dvě sálové a tři online, z nichž jedna byla věnována významné sbírce českého starožitného skla a porcelánu.

Na vašich aukcích nabízíte také nejruznější umělecké rarity určené zejména pro náročné investory a sběratele. Jaké zajímavé kusy skončily už v rukách milovníků umění?

Na stěžejní díla významných autorů, o kterých víme, často čekáme mnoho let, než se k nám dostanou do aukce. Nemusí to přitom být ty nejdrážce prodané položky, ale spíše ty, které mají zajímavý osud. V našich aukcích jsme například nabízeli kolekci bronzů z pozůstalosti sochaře Bohumila Kafky. Plastiky z autorova raného období, kam patřili Velbloud či Srna s mláďaty (1905), vznikaly v pařížské Jardin des Plantes, kam Kafka chodil skicovat se světoznámým Rembrandtem Buggatim. Pozoruhodnou shodu náhod pro mě představoval i pracovní stůl z poloviny 19. století, nazývaný bureau plat, mimořádné kvality zpracování, se kterým jsem se osobně setkal před více než třiceti lety v pražském paláci ve sbírce jedné z nejbohatších prvorepublikových rodin. Minulý rok mi byl nabídnut přes e-mail do Večerní aukce.

Na trhu s uměním působíte od roku 2012. V čem se za tu dobu nejvíce změnil?

K trhu s uměním patří, že daný autor či období zažívají opakovaně nárůsty a poklesy. Ještě před vznikem Arthouse jsme například mohli zaznamenat pád starožitného nábytku, který ještě před třiceti lety dosahoval mnohonásobně vyšších cen, než je tomu nyní. Během naší více než desetileté existence se proměnila jak dynamika výkvů, tak forma zprostředkování prodeje. V případě formy mám na mysli roli online platformy umožňující dražbu distanční formou. V českém kontextu hrál velkou roli vznik portálu livebid, který má oproti jiným portálům tu výhodu, že není vyloženě aukčním domem, ale pouze zprostředkovatelem. Konzervativnější klientela byla nucena volit v dobách karantény dražbu online, což obecně urychlilo tento návyk. Co se týče obsahu, co hýbe trhem v posledních letech, patří pozornost již delší dobu meziválečnému avantgardnímu umění a stále na vzestupu shledávám poválečné umění. Doba spěje k akceleraci zájmu o investice do umění.



FOTO: ARTHOUSE HEJTMÁNEK

Na co se mohou zájemci o umění těšit na vaší další aukci?

Většinu stěžejních děl našich sálových aukcí se nám v minulosti podařilo získat takřka na poslední chvíli, ale v případě chystané Zahradní aukce na začátku června už víme, co přiláká i nejnáročnější sběratele. Jedná se o velké plátno Františka Muziky, Elsinor V z roku 1964. Aukční položkou bude i velkoformátová Alegorie práva z roku 1937 malíře Oskara Pafky, jen vzácně se vyskytujícího autora na trhu s uměním. Zmínil bych ještě početný soubor empírového designového nábytku té nejlepší kvality od věhlasné vídeňské dílny Josepha Ulricha Danhausera z počátku 19. století. Koncem března však tyto aukční položky předběhne chystaná Online aukce, která zahrnuje několik set položek výtvarného umění, starožitného nábytku, designu, asiatické a sběratelských předmětů vyvolávaných na lákavých cenách.

ARTHOUSE HEJTMÁNEK

O GALERII

Arthouse Hejtmánek, galerie a aukční dům, se nachází v pražské Bubenci v domě ze 17. století, který majitelé – Marie a Tomáš Hejtmánkové – rekonstrukcí probudili z dlouhého spánku opět k životu. Společně s přilehlou zahradou slouží jako důstojný domov pro umění, starožitnosti a design. Najdete zde krásné věci, kterými se většina lidí ráda obklopuje a jež sbírá od nepaměti.

ZAMĚŘENÍ: AUČNÍ DŮM A GALERIE

SPECIALIZACE A ZAMĚŘENÍ: výtvarné umění, starožitnosti a design

POČTY VÝSTAVNÍCH/AUČNÍCH AKCÍ ROČNĚ: 1/4

PROVIZE OD NAVRHOVATELE/PRODÁVÁJÍCÍHO: 15 %

PROVIZE OD DRAŽITELE/KUPUJÍCÍHO: 24 %

ARTHOUSE HEJTMÁNEK

ARTHOUSE HEJTMÁNEK,
GALERIE A AUČNÍ DŮM S. R. O.

ADRESA: Goetheho 17/2,
160 00 Praha 6-Bubeneč

TELEFON: +420 734 311 861,
+420 737 815 758

E-MAIL: info@arthousehejtmank.cz

www.arthousehejtmank.cz

ARTHOUSE HEJTMANEK

Antonín Hudeček, *Motiv z Okoře*, kolem 1900-1902, olej, plátno, 82 x 104 cm



Online aukce
25. 3. 2026

galerie a aukční dům
výtvarné umění | starožitnosti | design

Goetheho 17/2 Praha 6 – Bubeneč
www.arthousehejtmanek.cz

Na jarní aukci složím veřejnou poklonu Theodoru Pištěkovi

V LOŇSKÉM ROCE GALERIE KODL VYDRAŽILA MONU LISU ČESKÉHO KUBISMU. JAKÉ UMĚLECKÉ SKVOSTY MÁ PŘIPRAVENÉ LETOS, ALE TAJÍ. „KDYŽ ZEMŘEL THEODOR PIŠTEK, UVĚDOMIL JSEM SI, ŽE MÁM POTŘEBU SLOŽIT MU VEŘEJNOU POKLONU. UDĚLÁM TO NA JARNÍ AUKE. BUDE POCTOU TOMUTO VÝJIMEČNÉMU VÝTVARNÍKOVÍ,“ ŘÍKÁ MAJITEL GALERIE MARTIN KODL.

Jaká byla loňská sezona v Galerii Kodl?

Byla to výborná sezona. Vloni jsme si připomínali 35 roků od založení Galerie KODL a také 150 let naší rodinné sběratelské tradice. Už jen tato čísla by mohla být důvodem k velké radosti, aukční výsledky je umocňují. Například při naší podzimní aukci celková cena všech dražených artefaktů představovala 95 753 000 korun a byla nakonec navýšena na 265 495 000 korun. Prodalo se 94 procent položek, a to s rekordním cenovým nárůstem 180 procent. To jsou výsledky, kterých se na žádné jiné aukci v Česku během roku 2025 nepodařilo docílit. Naše obě loňské dražby se opět zařadily v žebříčku TOP 20 aukcí v celé historii Česka na přední pozice, přičemž Galerie KODL v něm drží momentálně prvních 14 míst. To jsou samá dobrá čísla, nemohu si stěžovat.

Na vaší podzimní aukci padla celá řada autorských rekordů. Co to vypovídá o trhu s uměním?

Myslím si, že trh s uměním je dnes stabilizovaný. Ceny nejdou tak prudce nahoru jako za covidu, ale rozhodně ani nejdou dolů. A co znamená tak velký počet autorských rekordů? Řekl bych, že rekordy jsou v přímé úměře s precizní prací našeho týmu. Jen díky tomu se nám daří zařazovat do aukcí stále velmi kvalitní obrazy od kvalitních autorů. A mluvíme-li o loňské sezoně, nemohu tedy nepřipomenout pět olejomalb Josefa Čapka, které byly dohromady prodány za takřka 70 milionů, přičemž dvojobraz Nevěstka / Dvě děti s více než 30 miliony překonal autorský rekord takřka dvakrát. Nejdražším obrazem 94. aukce se pak stala Čtenářka od Emila Filly, kterou znalci považují za „Monu Lisu českého kubismu“. Tento akt s dívkou čtoucí knihu získal sběratel před 17 lety za 10 milionů korun, loni na podzim jej u nás vydražil za 32,4 milionu. Mimochodem, tím byl i vyrovnán autorský rekord Emila Filly.

Jaký typ klienta dnes nejvíce formuje poptávku na českém trhu?

Ještě stále tu žijí sběratelé, kteří umění vybírají srdcem. Nicméně peníze společnost ovlivňují a to se projevuje i ve výtvarném umění. Je pravda, že investorů v současné době i na této scéně přibývá.

A převažují už investoři nad srdcaři?

Právě dochází ke generační výměně. Odcházejí lidé, kteří byli znalci a vášniví sběratelé, ale celý život se potýkali s nedostatkem peněz. Vlastně... Těmto milovníkům umění doba nepřála ani



FOTO: LUKÁŠ BIBA

za komunistů, ani po roce 1989. Předtím se v podstatě nemohlo s uměním obchodovat, po listopadové revoluci zase ceny stouply a tito sběratelé začali na trhu s uměním zaostávat, krátil se jim dech. Předbíhat je začali mladší, kteří už mohli vydělat větší peníze. Ti většinou uvažují o umění jako o formě dobré investice.

Jinými slovy, vydražené obrazy mají uložené v depozitářích, některé ani nevybalí... Co to s vámi dělá?

Téměř čtyřicet let si na to zvykám. A ještě jsem si úplně nezvykl. Za tu dobu jsem ale také už viděl řadu byznysmenů, kteří si první sadu obrazů koupili čistě z investičních důvodů, ale postupem doby si k umění vytvořili vztah. Umění je obrátilo k sobě, získalo si je, až se z nich stali osvěcení sběratelé. Ale i kdyby se nestali... Za ty roky jsem pochopil, že s dobrým obrazem to nakonec vždycky dopadne dobře. Mohl bych jmenovat díla, která si koupili lidé jako investici, ale jejich dědicové, tedy děti a vnuci, se do umění zamilovali. Dnes vášnivě sbírají, rádi vystavují, nezřídka své obrazy propůjčují veřejným institucím, mají touhu se o tu krásu podělit. Kdybychom dali tyto sbírky na jednu miskou vah a na druhou miskou obrazy ukryté někde v soukromých depozitářích, myslím, že by to bylo vyrovnané skóre. Upozorňuji ale, že ani obrazy v depozitářích nejsou ostuda.

Mění se při generační výměně i preference ve výběru děl?

Mezi sběrateli je hodně mladších lidí, ale preference se příliš nemění. Stále tu máme silné 19. století, krásný impresionismus, výjimečnou českou modernu. I mladí lidé mají tato období rádi. Řekl bych, že na trhu s uměním stále přetrvávají zásadní hodnoty – pilíře – českého výtvarného umění.

Jak pracujete s klienty, kteří vstupují na trh bez hlubší znalosti umění, ale s vysokými finančními ambicemi?

Třicet procent mé práce představuje poradenství. Tak to bylo na začátku před čtyřiceti lety, tak je to i dnes. A já po celou tu dobu radím lidem stejně. Říkám jim, ať si kupují, co se jim líbí, ale ať konzultují svůj výběr vždy se znalci, kteří jim pohlídají kvalitu a cenu. A když občas někdo přijde a řekne mi, že má 50 milionů a potřebuje kvalitní sbírku, rád mu ji postavím. Jak k tomu přistupuji? To je náš brand, firemní know-how, které nebudu zveřejňovat. Ale základem všeho je výběr kvalitních děl a solidnost.

V jednom z rozhovorů jste řekl, že atmosféru aukce nevytváříte vy, ale sama umělecká díla. Na jaké nejzajímavější aukční momenty vzpomínáte nejraději?

Pro mě jedním z nejsilnějších příběhů byl den, kdy jsme při aukci vydrazili všechny artefakty bez výjimky. Byl to stoprocentní prodej – 200 položek. To byl světový rekord. Na tu aukci jsme si nechali udělat i audit, aby to bylo naprosto věrohodné. A pro mě byl šok, když jsme to posléze zopakovali.

Jaký bude váš 95. aukční den? Na jaká díla se můžeme těšit?

Všichni, kdo mne znají, vědí, že nerad dopředu něco prozrazuju. Neučiním to ani teď. Když ale zemřel Theodor Pištěk, uvědomil jsem si, že mám potřebu složit mu ještě i veřejnou poklonu. Udělám to teď na jarní aukci. Bude poctou tomuto výjimečnému výtvarníkovi.

Léto bude u vás ve znamení Emila Filly. Prozradíte detaily?

Opět dodržíím zásady našeho marketingu, neprozradím. Nicméně znalci a sběratelé vědí, že navážeme na dnes už legendární výstavu Emil Filla, ze soukromých sbírek. Konala se v listopadu 2000 jako připomínka momentu, kdy se obraz Zlaté rybičky u okna prodal jako první z Fillových děl za milionovou částku, respektive za více než sedm milionů. Tím autor konečně došel ocenění, jaké mu náleželo. Výstavu jsme mu tenkrát uspořádali z čisté radosti – a radovat se budeme i teď. Bude to pocta skvělému umělci, jehož hvězda na trhu s uměním stále stoupá. Právě také dokončujeme soupis jeho díla, na kterém začal pracovat ještě sám Emil Filla s fotografem Josefem Sudkem, pak před desítkami let pokračoval profesor Jaromír Zemina a posléze další kunsthistorici.

GALERIE KODL

O GALERII

Galerie KODL je aukční, prodejní a výstavní síň založená na více než stoleté rodinné sběratelské tradici. Zaměřuje se na nákup a prodej obrazů, kreseb, grafik a plastik českého výtvarného umění 19. a 20. století. Během roku pořádá také tematické výstavy. Zajišťuje odborné konzultace, soudněznalecké posudky a expertizy, restaurování či rámování obrazů. Galerie si zakládá na záruce prodávaných uměleckých děl a na maximálně profesionálním přístupu. V čele špičkového týmu odborníků a historiků umění stojí současný vlastník, soudní znalec PhDr. Martin Kodl.

ZAMĚŘENÍ: AUKČNÍ, PRODEJNÍ A VÝSTAVNÍ SÍŇ

SPECIALIZACE: výtvarné umění

POČET AUKCÍ ROČNĚ: 2

PROVIZE: 20 %

ROČNÍ OBRAT: cca 770 mil. Kč

KODL
G A L E R I E

GALERIE KODL

ADRESA: Národní 7, 110 00 Praha 1

TELEFON: + 420 251 512 728,
+ 420 602 117 440

E-MAIL: galerie@galeriekodl.cz

www.galeriekodl.cz

Inzerce

EK016716-2

KODL – TRADICE OD ROKU 1885

KODL
G A L E R I E

AUKCE, TEDY KODL.

Národní 7, Praha 1 • galerie@galeriekodl.cz
Tel.: +420 251 512 728, +420 602 117 440
www.galeriekodl.cz

JOSEF ČAPEK: NEVĚSTKA / DVĚ DĚTI • olej na plátně, 1917, 55 x 38 cm,
oboustranný obraz • vyvolávací cena: 8 000 000 Kč, dosažená cena: 30 600 000 Kč

EK016716-1

Etcetera Art láká na české poválečné i současné umění

DUBNOVÁ AUKE ETCETERA ART NABÍDNE ČESKÉ POVÁLEČNÉ I SOUČASNÉ UMĚNÍ OD RENOMOVANÝCH TVŮRČŮ I TĚCH, KDO STOJÍ NA POČÁTKU SVÉ KARIÉRY. „OPĚT PO ROCE BUDEME ZAHAJOVAT CHARITATIVNÍ ČÁSTÍ, KTEROU PŘIPRAVUJEME VE SPOLUPRÁCI S DĚTSKÝM HOSPICEM DŮM PRO JULII,“ ŘÍKÁ SPOLUHAJITELKA SPOLEČNOSTI PAVLA KOSAŘ.

Jaká byla vaše loňská sezona?

Ze začátku roku jsme z důvodu přesunu na novou adresu a probíhající rekonstrukci měli zavřeno a veřejnosti jsme otevírali až v červnu. Nicméně, tradičně jsme stihli připravit dvě živé aukce, několik menších internetových a od půlky roku navázali už i s pravidelným výstavním programem. Galerie je rozdělena do dvou samostatných výstavních celků a každá vernisáž tak zahajuje dva výstavní projekty. Vloni jsme otevřeli pět výstavních bloků samostatných i skupinových výstav.

Jak se mění vnímání poválečného a současného umění v očích českých sběratelů?

Za posledních deset je znát posun sběratelů směrem k současnému umění, což je částečně dáno také generační výměnou. Nicméně bude ještě nějakou dobu trvat, než se tento trend vyrovná úrovni zájmu, kterému se současné umění těší v zahraničí. Tradiční meziválečné a poválečné umění stále zaujímá své pevné místo s kreditem finančně „bezpečnějšího“ segmentu.

Jste absolventkou prestižní New York University ve Spojených státech, kde jste se zaměřila na oblast oceňování umění a artefaktů. Jaké jsou nejčastější omyly, se kterými se setkáváte při oceňování děl?

Téma oceňování umění je velmi složité a vyžadovalo by si to samostatný prostor. Navíc u nás není jasně definovaná žádná metodologie. Setkat se tak můžeme s různými přístupy. Záleží, jestli se pohybujeme na primárním nebo sekundárním trhu.

Na primárním si někteří autoři tvorbu ceny svých děl počítají vlastním indexem, který si na základě aktuálních výstav a jiných úspěchů systematicky zvyšují. Někdo má svoji vlastní metodologii a ví, kolik namaluje obrazů, jaké má náklady, a z toho mu vyjde, kolik by měl obraz stát. Můžeme narazit i na cenotvorbu zohledňující centimetry čtvereční. Rozumným způsobem se jeví komparatistika s umělci, jejichž profesní dráha je srovnatelná.

Jakou roli bude hrát umělá inteligence v oceňování umění?

S kolegou AI občas zkoušíme, ale musím říct, že v oblasti umění prozatím nefunguje příliš spolehlivě. Zatím nám spíše slouží jako zdroj zábavy. Cena uměleckého díla je tvořena mnoha dílčími faktory, některé mohou být částečně i subjektivní a všechny dohromady je třeba správně vyhodnotit. Dalším, ne zcela empirickým faktorem



FOTO: KIVA

jsou emoce, které mohou hrát roli a mít na konečných cenách děl svůj podíl. To rozhodně není snadné rozkódovat.

Na jaká díla se můžeme těšit na vaší již 22. aukci?

Pro nadcházející 22. aukci, kterou jsme naplánovali na 25. dubna, už katalog v Etcetera Art chystáme. Připravujeme pro sběratele náš klasický výběr. Aukce nabídne české poválečné i současné umění od renomovaných i tvůrců i těch, co stojí na počátku své kariéry. Opět po roce budeme zahajovat charitativní částí, kterou připravujeme ve spolupráci s dětským hospicem Dům pro Julii. Tam podporuje veškerý výtěžek z prodeje uměleckých děl, která do aukce velkoryse a mnohdy opakovaně věnovala řada umělců i umelců.

ETCETERA ART

O GALERII

Etcetera Art je galerie a aukční dům se zaměřením na prodej českého současného a poválečného umění. V pražské galerii představujeme pravidelný výstavní program. Aukce současného umění pořádáme dvakrát ročně. Příští, již 22. aukce dohledně 25. 04. 2026 live a současně na online platformě LiveBid.cz.

ZAMĚŘENÍ: AUČNÍ DŮM A GALERIE

SPECIALIZACE: poválečné a současné umění

POČTY VÝSTAVNÍCH/AUČNÍCH AKCÍ ROČNĚ: 6/2

PROVIZE OD NAVRHOVATELE/PRODÁVÁJÍCÍHO: 18 %

PROVIZE OD DRAŽITELE/KUPUJÍCÍHO: 24 %

ETCETERAART

ETCETERA ART.

ADRESA: Smetanovo nábřeží 8, 110 00 Praha 1

TELEFON: +420 773 511 799, +420 777 074 796

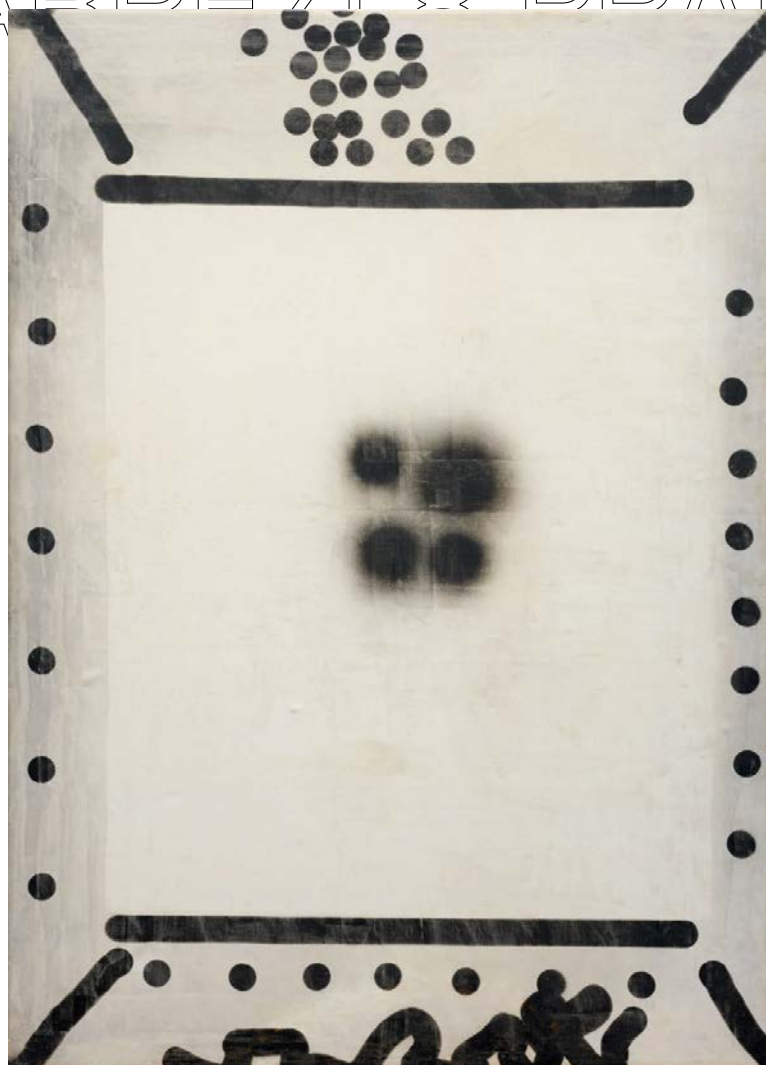
E-MAIL: info@etcetera-auctions.com

www.etceteraart.com

ETCETERAART SMETANOV NÁRČEŽÍ O DDAHA

ETCETERA 22

AUKCE ETCETERA 22 PROBĚHNE 25. 4. 2026



PETR LYSÁČEK, BEZ NÁZVU, 1994

25. 4. 2026

POST-VVAK &
CONTEMPORARY ART
ETCETERAART.COM

GALERIE PLATÝZ

ZAMĚŘENÍ: AUČNÍ DŮM A GALERIE

SPECIALIZACE A ZAMĚŘENÍ: výtvarné umění 19.–21. stol.

POČET AUČNÍ/VÝSTAV ROČNĚ: 8

**Aukční
GALERIE PLATÝZ**

GALERIE PLATÝZ S.R.O.

ADRESA: Palác Platýz, Národní 416/37, 110 00 Praha 1

TELEFON: +420 602 239 239, +420 257 328 547

E-MAIL: GALERIE@GALERIEPLATYZ.CZ

WEB: WWW.GALERIEPLATYZ.CZ

O GALERII

Galerie Platýz je online aukční galerie se stabilním zázemím kamenného prostoru v historickém Paláci Platýz v centru Prahy. Dlouhodobě se zaměřuje na výtvarné umění 19.–21. století, především českou a slovenskou malbu, kresbu, grafiku a autorskou tvorbu na papíře. Vedle prací na plátně a papíře zprostředkovává také nákup a prodej soch a plastik – od bronzových soch a cínových reliéfů po skleněné objekty a komorní plastiku.

V pravidelných online aukcích propojuje zkušené sběratele s novými zájemci o umění a nabízí odborně kurátorovaný výběr děl s důrazem



FOTO: GALERIE PLATÝZ

na kvalitu, provenienci i realistické cenové nastavení. Galerie spolupracuje s historiky umění, restaurátory i aktivními autory a poskytuje komplexní servis prodávajícím i kupujícím – od odborného posouzení až po profesionální prezentaci a cílený marketing.

Zakládá si na individuálním přístupu, vstřícném a korektním jednání a transparentních podmínkách včetně dlouhodobě nízké provize za zprostředkování nákupu i prodeje. Spojení digitální aukční platformy s fyzickou galerií umožňuje flexibilní účast v dražbách i osobní kontakt s díly před aukcí.

EK016683-1

Inzerce

**Aukční
GALERIE PLATÝZ**

Palác Platýz, Národní 416/37, 110 00 Praha 1
Tel.: 257 328 547, mobil: 602 239 239
E-mail: galerie@galerieplatyz.cz
www.galerieplatyz.cz

František Ronovský, Mladí lidé. Dosažená částka: 1 200 000 Kč



Zveme Vás na výstavu:
Viktorie CHALOUPKOVÁ
„V zahradách”
23. 3. – 9. 5. 2026

GALERIE RUBIKON
1. máje 24, 779 00 OLOMOUC,
tel.: +420 728 933 641
www.galerierubikon.cz

ART RUBIKON – ART GALERIE

KULTURNĚ-EDUKAČNÍ CENTRUM



Autorské výstavy



Z výstavy sochaře Jana Dostála.



ART RUBIKON z.s.

Dobnerova 1375/24a, 779 00 Olomouc; tel.: +420 702 217 089

www.artrubikon.com



ZČ/ G

SEMLEROVA REZIDENCE

**Trojrozměrný příběh
Adolfa Loose
a Heinricha Kulky**

Klenot meziválečné architektury
ve střední Evropě

Klatovská třída 110, 301 00 Plzeň
Západočeská galerie v Plzni

www.semmler.cz
www.adolfloosplzen.cz



Termíny prohlídek
a vstupenky



PLZEŇSKÝ KRAJ

ICONIC
HOUSES
.ORG